

Ad Beukering

Geschiedenis

van de familie

Bokkerink - Beukering

Deel I

1580 - 1938

Nijmegen 2015/2017/2021

Wat zoek je in het verleden?
Begrip van het heden
Wat in het verleden van je familie?
Identiteit, via de genen, via het milieu
Wat in je persoonlijke verleden?
Hoe ik steeds opnieuw kan beginnen

Met dank aan Charlotte De Muijlder, mijn moeder, die goed vertellen kon
Met dank ook aan Martijn Zwebe, de man van Georges, die vanaf zijn elfde jaar het
zoeken in archieven tot zijn hobby heeft gemaakt.

Inleiding

Waarom ik dit geschreven heb?
Waarom ik uren heb besteed aan dit gefröbel?
Om iets nog even vast te houden, voordat het voorgoed voorbij is.
Iets? Ja. Niet niets.
Iets waarvan ik hield. Gaandeweg meer.
Waarvan ik afscheid neem.
In tranen.

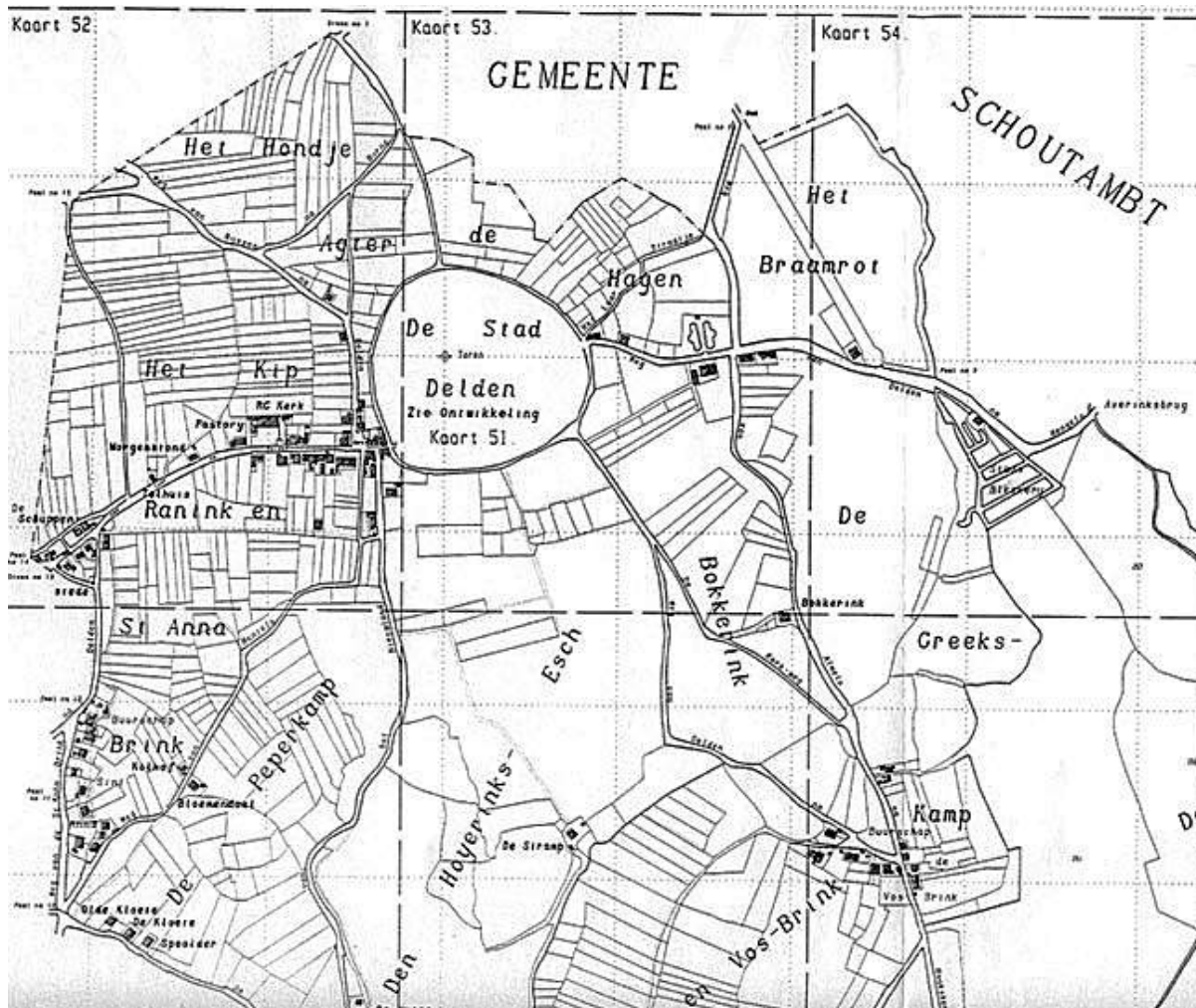
Ik was graag gebleven
om te beschermen wat zo argeloos en onschuldig is
en bedreigd.

Het ga jullie goed.

2014

Voorouders

Kadastraal kaart uit 1832 van de gemeente Stad Delden en haar buitengebied.

Uit "Kroniek van Delden", Harry Vrieling & Tonny van het Bolscher: Stad-Delden 1983.

http://members.home.nl/harry.vrieling/de_stad_delden_in_1829.htm

Deze kaart van de stad Delden en zijn omgeving ontdekte ik per toeval in juni 2017, dankzij een onbekende ambtenaar die haar tekende en dankzij de auteurs die in 1983 een *Kroniek van Delden* publiceerden.

Ik wist al dat de familie Beukering in de mannelijke lijn uit Delden in Overijssel kwam, d.w.z. uit Delden én het gebied om Delden, maar nu door de kaart wist ik ineens de precieze locatie. Je hart gaat sneller kloppen, je houdt je adem in als je aan de Zuid-Oostkant van Delden, tussen de stad en het voormalig rechtsgebied Vossenbrink, een hoeve aangeduid ziet, ietwat afgelegen en op zichzelf, met een stuk

land even groot in oppervlakte als de stad zelf. De naam van de hoeve is *Bokkerink*. En ook het landgoed heeft dezelfde naam. Apart erbij geschreven. Met grote letters.

Zozo.

Het is een beetje alsof je thuiskomt! Ineens hebben we letterlijk grond onder de voeten, waar of niet? We waren ooit een boerenfamilie, die in de wijde omgeving bekend was. Misschien woonden we er al sinds de Middeleeuwen. En die boerderij stond er dus nog in de 19de eeuw.

Maar klopt dit wel? Loop ik niet te hard van stapel?

Met behulp van Google Earth stel ik allereerst vast dat er van die hele boerderij en van dat hele landgoed niets maar dan ook niets meer over is. Alles is van de aardbodem verdwenen en vervangen door nieuwbouw. Nee wacht, er is één relikwie. Heleen en ik vinden een lang smal tegelpad, dat de achtertuinen verbindt van de huizen tussen de Vossenbrinkweg, de Averinkstraat en de Verbeekstraat, dat *Bökkerinkslaantje* heet. Geen straat, een laantje. Meer niet. We moeten onze plaats weten. Maar toch, een laantje: niet velen kunnen dat nazeggen!

Maar al is de hoeve verdwenen, kan ik dan toch reconstrueren waar hij ongeveer lag? Dat kan bijna precies. Vergelijk maar de 19de eeuwse kaart met de huidige van Google Earth:

Als je het stratenplan op de huidige kaart van Google Earth nauwkeurig vergelijkt met die van de kadasterkaart uit het begin van de 19de eeuw, herken je het patroon: de loop van de hele Vossenbrinkweg is van noord naar zuid exact hetzelfde gebleven. En de oude weg tussen wat nu Doctor Gewinstraat en De Voskamp heet wordt nu tweemaal flink onderbroken. Als je dit patroon herkent, kun je stellen dat de hoeve Bokkerink moet hebben gelegen aan het kruispunt Vossenbrinkweg - Bökkerinkslaantje, Vossenbrinkweg - Verbeeklaan óf Vossenbrinkweg - De Reigerstraat. Maar omdat ik een duidelijke knik in de weg zie naar rechts, situeer ik de hoeve tussen Verbeeklaan en De Reigerlaan. Zie de volgende foto.

Aan de lantarenpaal hangt het bord met de naam *Bökkerinkslaantje*. We zijn op de Vossenbrinkweg, richting stad. De weg heeft al een kleine knik naar rechts gemaakt, maar de knik naar rechts na het pompstation verderop is scherper. De hoeve lag aan de linkerkant tussen Bökkerinkslaantje en De Reigerstraat die begint tegenover het pompstation.

Ik probeer me voor te stellen hoe die hoeve eruit gezien kan hebben. Ik denk aan iets tussen een gewone boerderij en een havezate in. Iets als dit? Iets met een rieten dak, en zonder regenpijpen?

Het landgoed *Bokkerink* er omheen was zo groot dat de term “Eigenerfde” misschien van toepassing is. Ik lees dat je daarvoor in Drenthe in het bezit moest zijn van 30 mudden zaailand of van onroerend goed ter waarde van duizend daalders.

Hm.

Maar liggen onze Beukering-roots werkelijk in deze boerenhoeve? Zijn daar documenten voor als bewijs? Nee. Het is een veronderstelling.

Wat hebben we aan documenten?

De familienaam duikt **voor het eerst** op als:

“Jan Beuckerinck, otr. Amsterdam 1590, afk. uit Delden, ...” (otr. = ondertrouwd.)
(uit ts.: Gens Nostra 30 (1975), p. 154-156. G.L. Meesters, *Je kunt ook je goede naam kwijtraken.*)

Die ‘goede naam’ was Beuckerinck, maar ofwel Jan zelf, of de Amsterdammers noemden hem ‘van Delden’, omdat hij daarvandaan kwam. Zijn genen zullen wel voortleven, maar zijn naam is foetsie.

Maar wat wij dus zeker weten is dat onze familienaam in de 16de eeuw in Delden voorkwam.

Waarom de ondertrouwe Jan Beuckerinck naar Amsterdam vertrok?

Laten we eens kijken naar de historie in het gebied van Delden. Misschien vangen we een glimp op.

In de Middeleeuwen, lang vóór de 10de eeuw, hebben zich hier landbouwers gevestigd in verspreide nederzettingen. Daaruit ontwikkelden zich buurschappen of boerschappen, toen die landbouwers temidden van grote stukken wildernis en onontgonnen woeste gronden de best bewoonbare plekken in bezit namen, de grond in cultuur brachten en een zelfstandige eigen rechtskring vormden. De buurschap bestond dan uit een bewoningskern, daar omheen het bouwland en vervolgens de meenten, bestaande uit bos, weidegrond en heide, door de buren of boeren gemeenschappelijk gebruikt.

Eén van deze buurschappen heette Deldeneresch. Het lag op een es, dat wil zeggen: een stuwwal of heuvelrug, in het tertiair gevormd, tijdens de voorlaatste ijstijd.

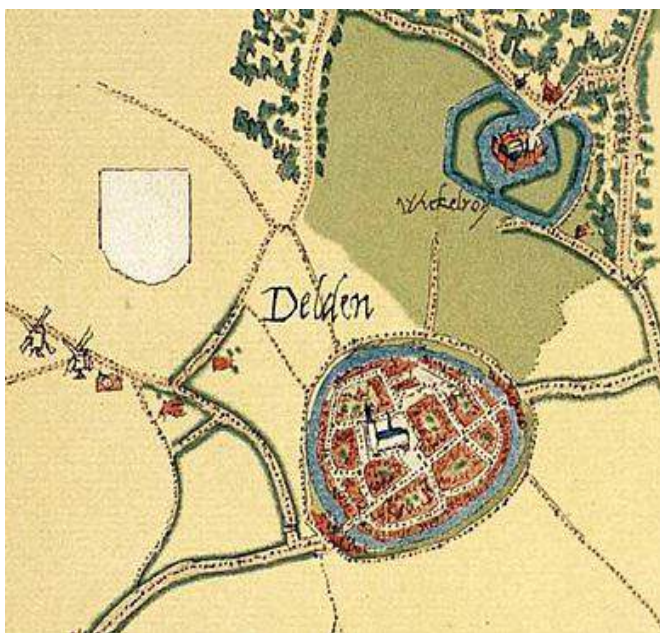
Tot de buurschap Deldeneresch hoorde een dorp dat Delden heette. Tot de ingezetenen van dat dorp behoorden mensen die zich dan al niet of nauwelijks meer met de landbouw bezig hielden zoals **smeden (!)** en timmerlieden.

Dan, plotseling, in 1322, staat de landheer van Twente, bisschop

Frederik van Sierck, de bewoners van Delden toe hun huizen te verplaatsen naar het onlangs omgrachte Nijddelden, de huidige historische kern van Delden. Zij hadden al een schepengericht en een zegel, maar krijgen nu ook een vorm van stadsrecht. In 1404 versterken de Deldenaren hun stad met vestingwerken, die bestaan uit een gracht, een stadswal en twee stadspoorten. De westelijke heette de Goorse poort, de oostelijke de Woolderpoort. De laatste restanten van de gracht werden pas eind negentiende eeuw gedempt.

Er is rond 1400 heel wat gaande in de wereld rond het kleine Delden. In het noorden van het huidige Duitsland waren een aantal Hanzesteden een samenwerkingsverband (Hanze = ogd. groep, schare) aangegaan om hun handel te beschermen langs de Oostzee en de Noordzee en dat leidde tussen 1300 en 1500 tot een grote bloei. Hollandse IJsselsteden als Kampen, Zwolle, Deventer, en Zutphen hadden zich aangesloten en leefden op. Het wemelde van de schippers, kooplieden en **ambachtslui**. Heeft Delden geprofiteerd van deze regionale grote economische bloei? Het kreeg dan in 1451 een enorme klap te verwerken, toen het door brand werd verwoest.

Een andere - spirituele - golf ging in dezelfde tijd precies in omgekeerde richting. Vanuit de IJsselsteden verspreidde zich de religieuze beweging die bekend werd onder de naam *Moderne Devotie* over Noord-Duitsland. Ontstaan uit ontevredenheid over de misstanden in de middeleeuwse kerk creëerde ze de voedingsbodem voor de latere Reformatie, die allereerst vaste voet aan de grond kreeg in Duitsland (Saksen).

Kaart van Delden circa 1565. De stad is al sinds 1404 versterkt met een gracht, een stadswal en twee stadspoorten.

De grote postweg van Holland naar Münster en Hamburg loopt dwars door de stad.

Vlak boven het stadje is het kasteel Wickelroy (Twickel) getekend, sinds 1347 bewoond door adellijke families, die veel rechterlijke en bestuurlijke macht hadden op het platteland. Ook Twickel is versterkt met een gracht.

De twee molens liggen boven op de Deldener Esch, waar het lekker waait. Die Es is een stuwwal, een overblijfsel van de voorlaatste ijstijd.

Er loopt een weg omlaag naar het Zuidoosten. We weten nu dat aan die weg het erf Bokkerink lag. Enkele kilometers verderop aan diezelfde weg ligt Beckum.

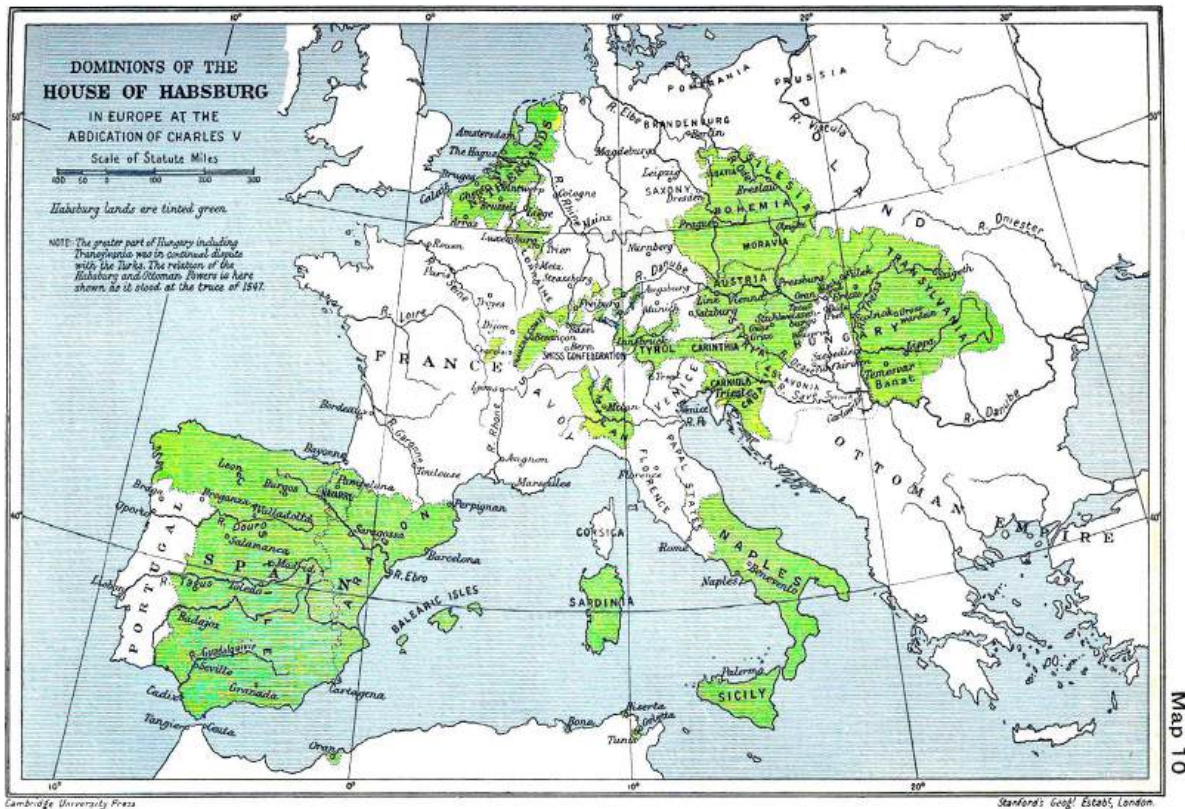
De stad Delden zoals het er vandaag uitziet

Dan komen we bij de diepe omwenteling in Europa, die ook Delden in het hart raakt, namelijk de *Tachtigjarige Oorlog (1568 - 1648)*.

Officieel was ook in Delden de godsdienstvrede van Augsburg uit 1555 van kracht waarin bepaald was dat de godsdienstige gezindte van de landeigenaar ook die van de onderdanen was: *cuius regio, eius religio*. Maar in de praktijk werden de katholieken naar de achtergrond gedrongen, letterlijk naar het (achter)land. Wie in de stad mee wilde tellen, kon zich beter 'bekeren' tot het Nederlands Hervormde geloof. Veel mensen raakten in gewetensconflict. De katholieken, die hun godsdienst trouw wilden blijven, mochten haar niet in het openbaar belijden, en gingen daarom ter kerke in zogenaamde kerkschuren. Een bekende schuur stond op het erf van Roesink in Deldeneresch.

Voor Karel V was de vrede van Augsburg een enorme nederlaag geweest voor zijn politiek, want handhaving van de eenheid onder de christenen was een van zijn belangrijkste doelen geweest. Hij besloot in datzelfde jaar afstand te doen van de troon ten gunste van zijn zoon: Filips II.

Even de kaart erbij:

In groen: het Habsburgse Rijk onder Karel V.

In 1584 was de katholieke stad Delden, die onder het gezag stond van Philips II, ingenomen en in brand gestoken door Staatse troepen, die indirect werden aangestuurd door prins Maurits van Nassau. Dit leidde ertoe dat in 1602 in Delden de eerste predikant werd benoemd en dat de oude Blasiuskerk in protestantse handen kwam.

In 1578 werd in Amsterdam de *Alteratie* ingevoerd, waarmee de katholieke stadsregering werd afgezet. In 1585 valt Antwerpen. Een massale migratiestroom komt op gang: grote delen van de bevolking, vooral (protestantse) kooplui en intellectuelen vertrekken naar het Noorden, naar de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden, waar zij en hun nakomelingen in grote mate bij zullen dragen aan de zogenaamde "Gouden Eeuw" van de Noordelijke Nederlanden. Omgekeerd is er een migratiestroom van katholieken naar het zuiden.

In 1583 en in 1584 raakt Delden direct betrokken bij de oorlog, doordat het door Staatse troepen wordt platgebrand. Het onbeduidende stadje maakte nu eenmaal per ongeluk deel uit van de Habsburgse Nederlanden, het noordelijke deel van het Heilig Roomse Rijk van keizer Karel V, die zijn zetel in Brussel had.

In 1590 waren veel steden in het Noorden, Oosten en Zuiden van de Republiek nog in Spaanse handen. Maar in deze jaren kantelt de oorlog van vrijwel hopeloos tot vrijwel gewonnen, deels toe te schrijven aan de politieke bekwaamheid van Johan van Oldenbarnevelt en de militaire bekwaamheid van Maurits van Nassau.

In 1590 bevond Jan Beuckerinck uit Delden zich in Amsterdam. Was hij gevlucht voor de gevechten en de overname van de leiding van de stad door de Staatse protestanten? Maar was hij op de hoogte dat ook Amsterdam sinds de Alteratie van 1578 was overgegaan naar het gezag van Oranje en de Staten van Holland? Was Jan protestant geworden? Of wist hij dat er veel werk lag te wachten in de Lastage, de wijk in Amsterdam die tegenwoordig bekend is onder de naam Nieuwmarkt? Hij was niet de enige die vluchtte.

Exact twee eeuwen ofwel zes generaties later, rond 1790, zou de smid Fredrik Beukering ook vanuit Delden naar Amsterdam gaan en daar trouwen. Maar hij behield zijn eigen naam.

Terug naar Delden. In 1602 wordt daar de eerste predikant benoemd. Vanaf dan is de kerk in protestantse handen. De stad wordt herbouwd.

De zeventiende eeuw begint welvarend dankzij de linnenhandel met Holland. Delden ligt bovendien gunstig aan de postweg van Holland naar Hamburg en aan de weg naar Münster.

De tweede keer dat nu de familienaam opduikt is in een akte uit Delden van 1619. We citeren van de website:

http://www.cbgfamilienamen.nl/nfb/detail_naam.php?gba_naam=&nfd_naam=Beukerink&info=documentatie&operator=eq&taal=

“...een hoymaete, genant die Boickerinck Maethe soe dieselue verkoeperschen van haren saligen vaeder Henrick Boickerinck angeeruet unnd in diesen gericht Delden ende Beckemer Marcke gelegen’.

[“...een hooiland, genoemd het Boickerinck land, dat dit verkoopstertje van haar vader zaliger Henrick Boickerinck geërfd (had) en (dat) in het richterampt Delden en de mark Beckum gelegen is.” (vert. Ad Beukering)]

Aan het citaat voegen we een veel latere verrassende opmerking van G.L. Meesters

toe in:

'Je kunt ook je goede naam kwijtraken', in: GN 30 (1975), p 154-156]:

“Een boerderij *Beukerink* is echter in ambt Delden niet te vinden in het schattingsregister van Twenthe uit 1475, zodat het in Delden reeds vroeg een echte familienaam geweest moet zijn.”

Maar op onze kaart uit 1832 staat duidelijk een boerderij met land onder de naam Bokkerink vermeld!!

We onderbreken ons betoog nu voor een **kleine etymologie** van onze naam om vervolgens een hypothese op te stellen over onze afkomst vanuit de gegevens die we dan hebben.

De naam bestaat uit twee delen: een stam en een achtervoegsel: Beuker-ing. Het achtervoegsel -ing- komt in Oost-Nederland veel voor.

De stam. Het woord 'beuker' bestaat nog, de bezigheid niet meer. Een beuker was een werktuig waarmee men het vlas beukte, met de bedoeling om de houtige delen van de gedroogde vlasstengels te breken ('braken') en aldus te verwijderen, waardoor de vlasvezels vrijkwamen. Een stoffig, ongezond werkje, dat later werd overgenomen door beukmolens (of 'braakmolens').

Dat het woord ook van toepassing was op de boer die beukte is misschien af te leiden uit het feit dat een beuker in verschillende gewesten een term was voor *stevige knaap*. Beuken = hard slaan. Het woord is een klanknabootsing. In 1406 schreef men *boken* en *bueken* (spreek uit: boeken). Aldus het etymologisch woordenboek.

Of onze familienaam daadwerkelijk deze afleiding heeft, weet ik niet zeker, maar feit is wel dat er rond 1600 in Delden een lucratieve linnenhandel bestond met Holland. Helaas wordt dit in onze acte niet zeer ondersteund met de term *boymaete*, waarbij je meer aan grasland denkt. Maar het een hoeft het ander niet weg te nemen.

(Overigens betekent *beuker* in de 19de eeuw ook: kleuter, dreumes, bengel.)

Het achtervoegsel. We halen het Meertens Instituut erbij:

In vroege tijden had het achtervoegsel -ing/-ink een patronymische functie:

b.v. Alardink = behorend tot de familie van vader Alard.

In de Middeleeuwen verloor het achtervoegsel deze functie:

patroniemen werden voortaan gevormd met het achtervoegsel -zoon of -dochter, waarvan in familienamen de buigings -s, -en of de versleten

vorm -se(n) resteert:
Aalders, Alards, Aartsen.

Namen met -ing/-ink gingen vooral in het oosten van het land over op de woonplaatsen, de erven of boerderijen van de betreffende families.

Met deze kennis gewapend zou ik wel iets zien in de volgende **hypothese**:

Ergens in de Middeleeuwen, lang vóór de 10de eeuw was er in het buurschap Deldeneresch een boer die zich in het zweet beukte op zijn vlas. Van verre kon je het stampen horen, het klonk van *bok, bok, bok*, de hele dag. Uit spot, of uit waardering, noemden ze hem de Bokker (Spreek uit: Bukker. We grenzen tenslotte aan Duitstalig gebied). Zijn zoon, en diens zoon en diens zoon enz. kregen allen de naam Bokkering (Bukkering). De familie boerde zo goed dat ze rond 1400 in het bezit was van een grote hofstede en een flink stuk land. Ze bezat zelfs grasland in Beckum, dat een kilometer of vijf, zes verder zuidwaarts lag.

De es waarnaar de buurschap Deldeneresch is vernoemd

Ze was niet de enige. In het gebied waren meer landbouwers die zich vanuit oude, verspreide nederzettingen hadden samengevoegd tot buurschappen, nadat ze temidden van grote stukken wildernis en woeste gronden de best bewoonbare plekken hadden opgezocht, de grond in cultuur hadden gebracht en een zelfstandige eigen rechtskring hadden gevormd. Zo ontstond een bewoningskern, met daar omheen het bouwland en vervolgens de meenten, bestaande uit bos, weidegrond en heide, die door de buren of boeren gemeenschappelijk werden gebruikt.

Eén zo'n buurschap was Deldeneresch. Het lag op een es, een stuwwal of heuvelrug, in het tertiair gevormd, tijdens de voorlaatste ijstijd.

Tot de buurschap Deldeneresch hoorde een dorp dat Delden heette. Tot de ingezetenen van dat dorp behoorden ook mensen die zich niet of nauwelijks met de landbouw bezig hielden zoals **smeden**(!) en timmerlieden. Zij hadden behoefte om zich te beschermen en kregen rond 1300 de rechten voor een gracht, rond 1400 bovendien voor een stadswal en twee stadspoorten.

Mijn hypothese is nu dat er onder die mensen ook Beukeringen waren, die vanouds behoorden tot de familie Bokkerink, maar het boerenleven hadden verruild voor dat van het dorp en de stad, en een ambacht hadden geleerd, waarmee zij zich effectief staande konden houden.

Zij gingen in het metaal !!

Documenten ontbreken, bewijzen heb ik niet. Maar dat er, toen al in de 16de eeuw, een trek was van het platteland naar de steden is zeker. Philipp Blom beschrijft dit in zijn schitterend boek *De Opstand van de Natuur*, 2017. Onder andere als gevolg van de toenmalige klimaatverandering, de kleine ijstijd die duurde van rond 1570 tot 1700, waren er zoveel misoogsten, dat kooplieden met name uit Amsterdam goedkoop graan kochten van landen aan de Oostzee om vervolgens schatrijk te worden via dóórverkoop aan verhongerende landen in Zuid-Europa. De boeren in het eigen land waren tegen die concurrentie niet opgewassen. Velen trokken naar de stad.

De verkoop, in 1619, van de 'hoymaete' door het dochtertje van Henrick Boickerinck past in dit plaatje, maar we beseffen dat we wel heel weinig feiten hebben.

We zetten nu de volgende 4 afstammelingen kort op een rijtje om ze daarna uitgebreider te behandelen met documentatie:

Rond 1660 wordt **Jan** Boekerink geboren. Hij trouwt in Delden Stad in de Nederlands Hervormde kerk met Geesken van Holten, *maar laat zijn kinderen katholiek dopen.*

In 1690 wordt **Joannes Fredericus** Boeckerinck geboren. Hij is

Rooms-katholiek. Hij trouwt met Geesken Holthúisen (gedoopt te Delden Gericht) in de Rooms-katholieke kerk te Delden.¹

Rond 1715 wordt **Jannes** Beúkerink geboren. Schilder in Delden stad. Huwelijk vermeld in het trouwboek van de *Nederlands Hervormde gemeente* van Delden.

Op 30 januari 1756 wordt **Frerik** Búkkerink, de latere smid geboren. Overtuigd Rooms-katholiek.

Hij verlaat Delden en trouwt rond 1790 in Amsterdam met Judith Klumper.

Precies 200 jaar na Jan Beuckerinck herhaalt zich de geschiedenis.

Maar toen was er in Amsterdam alweer plaats voor katholieken.

Er was ander rumoer, een jaar na de Franse Revolutie.

Wat wist Frerik ervan?

De protestanten hebben in de zeventiende en achttiende eeuw in Delden de katholieken naar de achtergrond gedrongen, dat wil zeggen naar het (achter)land. Wie in de stad mee wilde tellen, moest zich waarschijnlijk 'bekeren' tot het Nederlands Hervormde geloof.

Als Jan Boekerink en Geesken van Holten in de Nederlands Hervormde kerk trouwen, maar hun kinderen katholiek laten dopen, waren ze vermoedelijk om praktische redenen protestants getrouwd, maar in hun hart katholiek gebleven. Misschien geldt iets dergelijks voor hun zoon Jannes, de schilder. De gedachte aan opportunisme komt bij je op, maar dat oordeel is misschien te hard, want er gold immers de wet van Augsburg: cuius regio, eius religio. Er werd dus in principe voor je beslist welk geloof je aanhing. Aan de andere kant waren er blijkens de kerkschuren op het land ook mensen die zich verzetten en vasthielden aan hun eigen geloof. Maar dan moesten ze wel op het land blijven.

Hoe dit ook zij, van Frerik ben ik zeker dat hij overtuigd katholiek was. Van mijn opa Lambertus weet ik uit eigen ervaring dat hij streng katholiek was, mijn vader Jan beleed openlijk zijn katholieke geloof zonder fanatisme, maar werd tegen het eind van zijn leven steeds vromer.

¹ Ik vermoed dat die katholieke kerk ook in het landelijke Delden Gericht stond, niet in de stad.

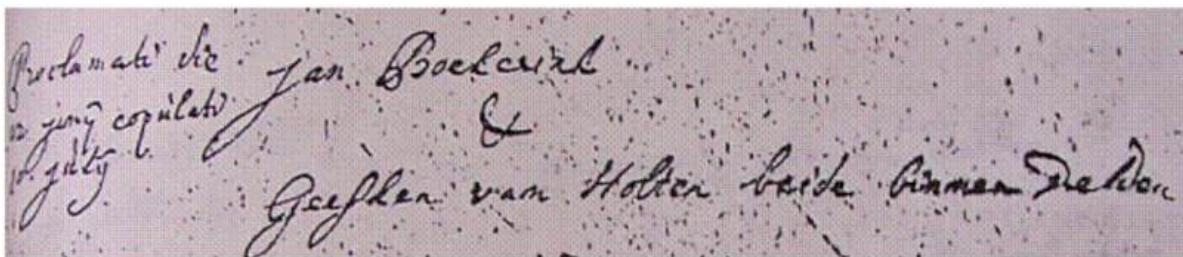
En ik heb het idee van een god uit mijn hoofd gezet.

Rest mij te vermelden dat ik sterk vermoed dat de Hollandse **eu-klank** van onze naam ontstond nadat Frerik zijn intrek genomen had in Amsterdam.

Dan, eindelijk, in 1660, is er het document waarop ik met zekerheid de rechte lijn van afstamming kan trekken met de geboorte van **Jan Bockerink** uit Delden. Informatie van een genealogie-forum van het Historisch Centrum Overijssel leert mij dat Jan Bockerink glazenmaker was en waarschijnlijk ook schilder, want die beroepen waren verwant. Hij woonde in het noordwestelijke Torenvierdel, dat wil zeggen in het kwartier, de wijk waar de toren stond van de Blasiuskerk.

(De vier kwartieren werden van elkaar gescheiden door de Langestraat en de Marktstraat/Korte straat, die elkaar kruisten.)

Hij trouwt in Delden Stad in de Nederlands Hervormde kerk (dus de oude Blasius) met Geesken van Holten, maar laat zijn kinderen katholiek dopen. (Holten ligt ten westen van Delden.)

*Proclamati die
12 junij copulati
10 julij*

*Jan Boeckerink
&
Geesken van Holten*

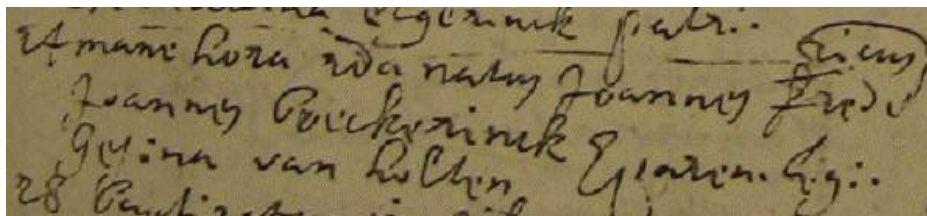
beide binnen Delden

(Verloofd op (de dag)
12 juni gehuwd
(op) 10 juli (1687)

te Delden Stad

P.s.: Vijf jaar vóór zijn geboorte, in 1655, was Delden opnieuw door brand voor het grootste deel verwoest

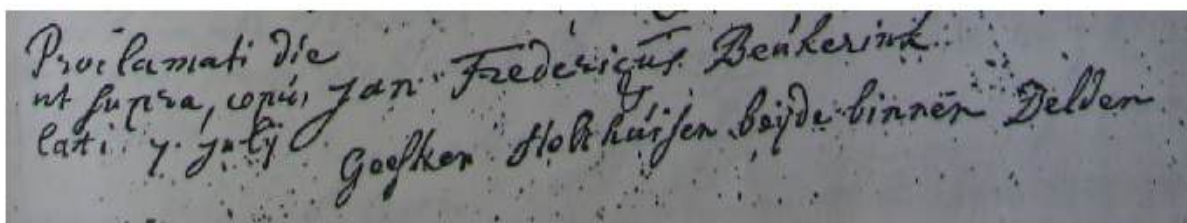
Zij krijgen 5 kinderen, de tweede heet **Joannes Fredericus**. Hij wordt in 1690 geboren.

27 mane hora 2da natus Joannes Fredericus
 Joannes boeckerinck
 Gesina van holten & parentes
 legitimi

vroeg in het uur secunda geboren en wettige ouders

Jan Fredericus Beúkerink trouwt op 7 juli 1715 met Geesken Holthúisen:

*Proclamati die
 ut supra, copu-
 lati 7 Julij*

*Jan Fredericus Beúkerink
 &
 Geesken Holthúisen beide binnen Delden*

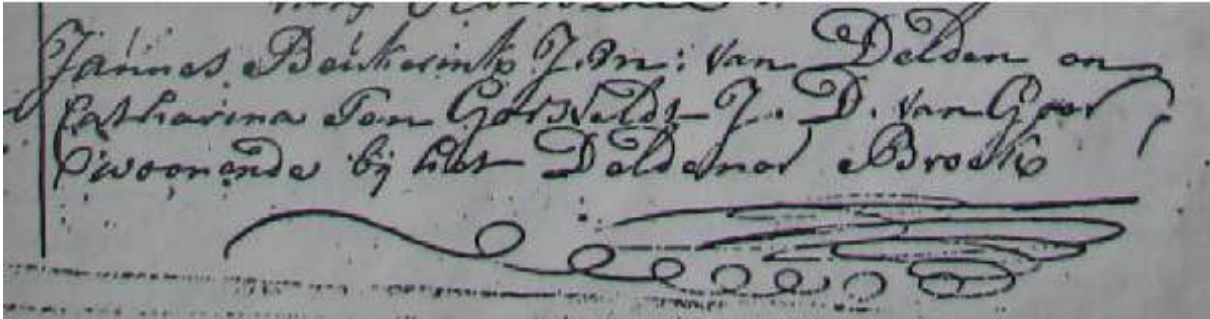
Verloofd op de dag
 zoals boven (genoemd), ge-
 huwd op 7 juli

Zo staat het genoteerd in het kerkboek van de Rooms-katholieke kerk te Delden. Joannes Fredericus staat geregistreerd als rooms-katholiek en Geesken Holthuisen als gedoopt te Delden Gericht.

Zij krijgen zes kinderen.

Hun oudste zoon Jannes wordt geboren op 9 januari 1720. Hij wordt schilder en woont in Delden Stad. Hij komt voor in de volkstelling van Delden Stad uit 1748.

Op zijn 27ste trouwt Jannes Beúkerink op 10 september 1747 met de vijf jaar oudere Catharina ten Gorsveldt (Goor 1715 - Delden, 24 april 1812):

*Jannes Beúkerink J.M: van Delden en
Catharina ten Gorsveldt J.D van Goor,
woonende bij het Deldener Broeck*

J.M. = Jonge man, d.w.z. niet eerder gehuwd. Hetzelfde voor J.D. = Jonge dochter.

Deldenerbroek ligt enkele kilometers ten noordwesten van Delden.

Broeck = oorspr. drasland; week, moerassig land.

Zo staat het huwelijk tussen Jannes Beúkerink en Catharina ten Gorsveldt genoteerd in het trouwboek van de Nederlands Hervormde gemeente in Delden.

Jannes werd dus in ieder geval naar buiten toe Nederlands Hervormd, omdat hij in Delden Stad werkte en Catharina zal zich daarbij hebben aangesloten.

Zij krijgen zeven kinderen.

Het zesde kind Fredrik wordt smid.

Overlijdensakte van Catharina van Gorsveld 1715-1812:

In het Jaar Achteen Honderd en Twaalf den Vier en twintigsten der
 Maend Februarij Zijn voor ons Maire officier van Den Burgelijken
 Staat der Gemeente van Delden Departement van de Monde van den IJssels Canton
 Delden gecompareerd Lambertus
 Roeloffs van beroep kleermaker en Marten ten Zijthoff
 van beroep Timmerman als nabuuren welke ons verklaard
 hebben dat op den Vier en twintigsten der Maend Februarij
 des morgens om Vijf uuren Catharina Gorsveld oud
 Zeven en Negentig Jaar weduwe van Jannes Beúkerink
 overleden binnen Delden in het huis Numero vijf en tachtig verklaarde Marten
 ten Zijthoff niet te kunnen schrijven en hebbende Lambertus Roeloffs
 nadat hun deez was voorgelezen neevens mij ondertekend
 De Maire voornoemd
 21 Lambertus Roeloffs

[In het Jaar Achteen Honderd en Twaalf den Vier en twintigsten der Maand
 Februarij Zijn voor ons Maire (= hoofd gemeentehuis) officier van Den Burgelijken
 Staat der Gemeente van Delden Departement van de Monde van den IJssels Canton
 Delden gecompareerd (= verschenen) Lambertus Roeloffs van beroep kleermaker en
 Marten ten Zijthoff van beroep timmerman als nabuuren welke ons verklaard hebben
 dat op den Vier en twintigsten der Maend Februarij des morgens om Vijf uuren
 Catharina Gorsveld oud Zeven en Negentig Jaar weduwe van Jannes Beúkerink
 overleden binnen Delden in het huis Numero vijf en tachtig verklaarde Marten
 ten Zijthoff niet te kunnen schrijven en hebbende Lambertus Roeloffs nadat hun deez
 was voorgelezen neevens mij ondertekend

Lambertus Roeloffs

De Maire voornoemd
 AGouker]

In de overlijdensakte van Catharina van Gorsveld (van: het veld van Goor, op de weg
 van Delden naar Goor) staat dat ze overlijdt “binnen Delden in het huis nummer
 vijf en tachtig.” Het is dan 1812. Die nummering is van zeer recente datum, te
 danken aan de komst van Lodewijk Napoleon.

Catharina wordt dus heel oud: 97.

Uit het feit dat ze overlijdt “binnen Delden in het huis nummer vijf en tachtig”
 zouden we kunnen veronderstellen dat ze - misschien na weduwe te zijn geworden -
 terugkeerde naar Delden stad, naar haar familie bij wie ze zich thuisvoelde en die
 waarschijnlijk voor haar kon zorgen.

Er komt nu een einde aan vermoedelijk 3 generaties schilders (glazenmakers).

(In Nijmegen is er een schildersbedrijf Bökkerink, misschien heel verre familie, met één van de drie schilders als gemeenschappelijke voorvader. Uiterst toevallig is dan wel dat die tak net als de onze in Nijmegen is beland. Maar het kan.)

En een einde aan Delden.

Op 30 januari 1756 wordt **Frerik Búkkerink** in Delden gedoopt.

In het jaar van de Franse Revolutie - 33 jaar oud - trouwt hij met Judith Klumper, die 6 jaar later, op 17 maart 1795, in het kraambed sterft.

Hij treedt opnieuw in het huwelijk met Hendrica Boekhorst (1759 Utrecht - 1832 Amsterdam)

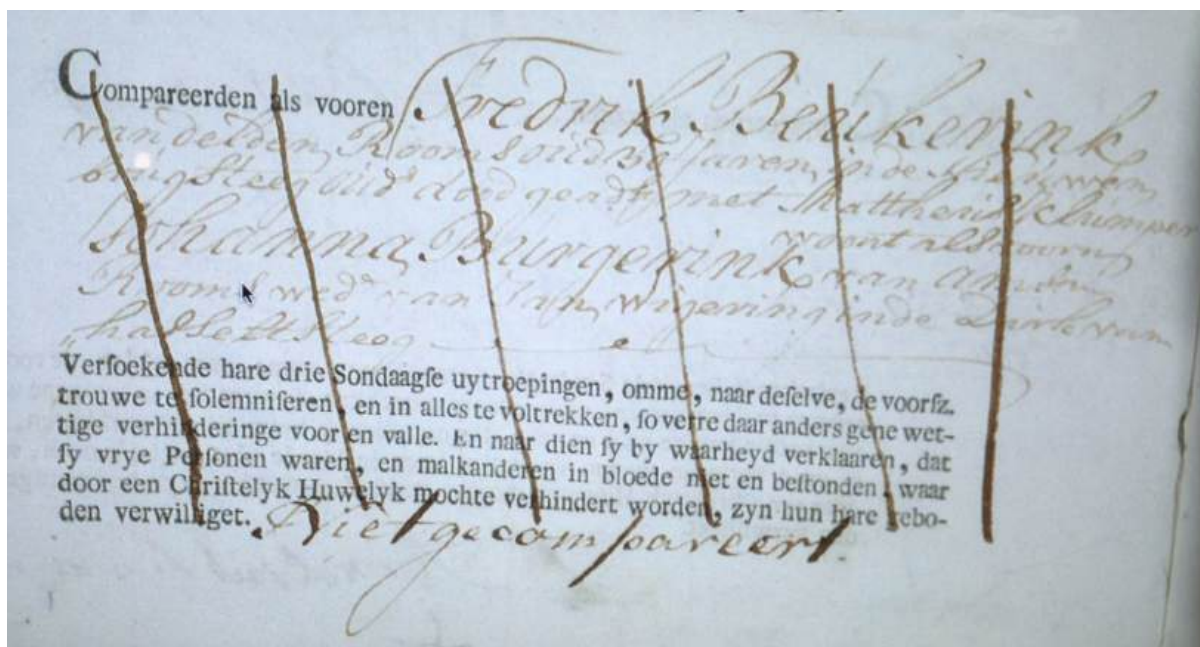
Hij is smid van beroep. Hij sterft op 14 januari 1825 te Amsterdam.

Officieel heet hij Fredrik, maar ik noem hem Frerik. Zo schreef hij zijn naam zelf. Hij is de eerste Bukkerink die het oude stadje Delden verliet. Ik vermoed dat het een ondernemende man was, die zich in Amsterdam snel thuis voelde. Maar feit is wel dat de zus van zijn moeder, tante Aaltje, hem vóór was gegaan. Toen hij in Amsterdam aankwam, had hij dus familie daar om hem op te vangen. En misschien speelde ook een rol dat tante Aaltje een stiefdochter had, wier vader was gestorven. Hendrik Klumper was zijn naam en hij was schuitenvoerder geweest. (D.w.z. schipper op een *ligter*, een vaartuig waarop een deel van een grotere scheepslading was overgeladen.) Zijn dochter heette Judith, die, toen haar ouders waren gestorven door tante Aaltje in huis was genomen. Sinds hoelang dat was weten we echter niet.

Was het dus de liefde die hem dreef? Of was het de tijdgeest die hem onrustig maakte? Kwam al niet langzaam de trek van het land naar de steden op gang? Kondigde zich het industriële tijdperk al niet aan? Wist Frerik van de revolutie die in Parijs plaatsvond?

Al eerder had de dochter van Henrick Boickerinck haar geërfde stuk hooiland verkocht, en daarmee de vroegere banden met het land en de landbouw verbroken. De Bukkerinks waren ambachtslui geworden en zouden dat blijven. Lang. Nu had een tak van de familie zijn heil in Amsterdam gezocht en zou niet meer terugkeren.

Frerik zoekt een vrouw, maar dacht aanvankelijk niet aan Judith. (Die misschien nog niet bij tante Aaltje woonde, dus.) Hij ontmoette Johanna Burgerink en wil op 17 augustus 1786 met haar trouwen. Maar ...

FREDRIK BEÚKERINK

van Delden Rooms oud 30 Jaren in de Nieuwen
brugsteeg oud(er)s dood geadt met Mattheus Klumper
woont als vooren

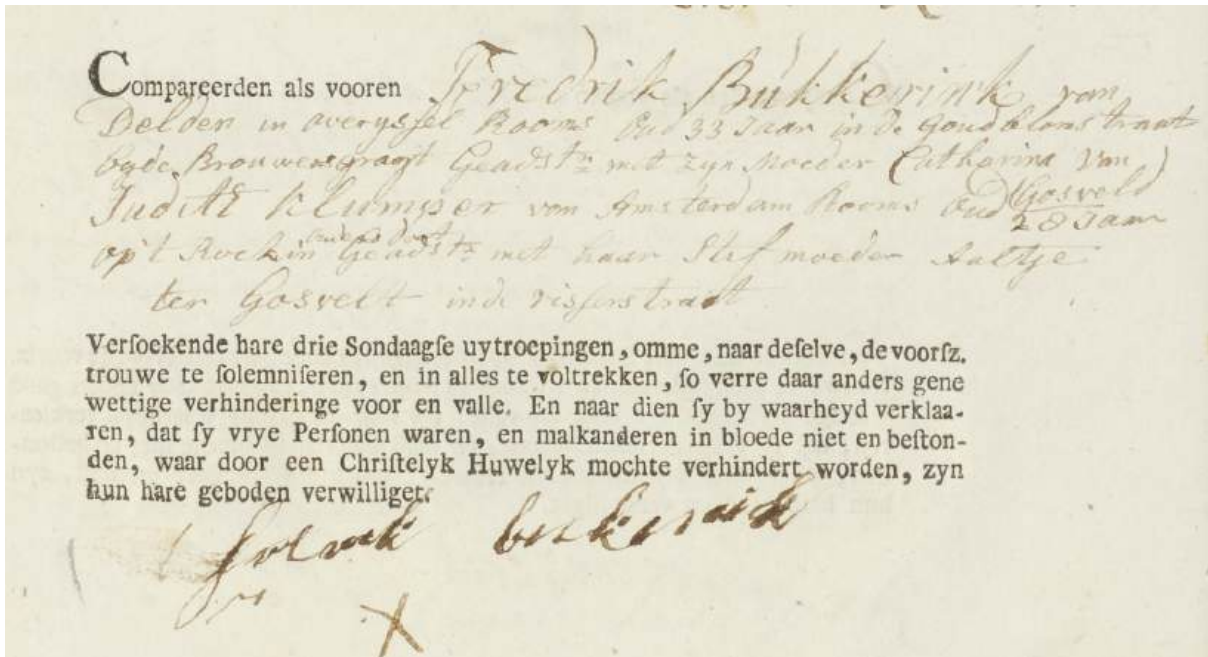
JOHANNA BÚRGERINK van Am(ster)dam
Rooms wed(uw)e van Jan Wigering in de Dirk van
hasseltsteeg

(...) Niet gecompareert.

... ze verschijnen niet. De reden laat niet naar zich raden: op 31 augustus 1786 wordt Johanna Burgerink begraven op het Karthuizer kerkhof te Amsterdam ...

Het staat vast dat Johanna drie kinderen achterliet. De 30-jarige Frerik had dus een weduwe willen trouwen met drie kinderen. (Straks zal Hendrika Boechorst weduwnaar Frerik met één dochtertje trouwen.) Het huwelijk in die tijd is ook zorg voor elkaar. Sociale zorg. De gedachte was: tred maar in het huwelijk, de liefde komt later wel.

Drie jaar later, Frerik is dan 33 jaar, trouwt hij echt. Met Judith Klumper, die 28 jaar is en op het Rokin woont, dus niet meer bij tante Aaltje in de Visserstraat. Hij gaat met haar wonen in de Goudblomstraat bij de Brouwersgracht...

Compareerden als vooren FREDRIK BÜKKERINK van
 Delden in overijssel Rooms oud 33 Jaar in de Goudblomstraat
 bij de Brouwersgracht Geadstr met zijn moeder Catharina van Gosveld
 Judith Klumper van Amsterdam Rooms oud 28 Jaar
 op 't Rockin ouders doot Geadstr met haar stiefmoeder Aaltje
 ter Gosvelt in de Visserstraat

Verzoekende hare drie Sondaagse uytroepingen, omme, naar deselve, de voorsz. trouwe te solemniseren en in alles te voltrekken, so verre daar anders gene wettige verhinderinge voor en valle. En naar dien sy by waarheyd verklaaren, dat sy vrye Personen waren, en malkanderen in bloede niet en bestonden, waar door een Christelyk Huwelyk mochte verhindert worden, zyn hun hare geboden verwilliget.

fredrick bukerink
 X

In vertaling:

Verschenen als voorheen: *Fredrik Bukkerink uit Delden in Overijssel, Rooms-katholiek, oud 33 jaar, (wonende) in de Goudblomstraat bij de Brouwersgracht, geassisteerd (= bijgestaan, in het bijzijn van) door zijn moeder Catharina van Goorsveld (en) Judith Klumper uit Amsterdam, Rooms-katholiek, oud 28 Jaar, (wonende) op het Rokin, ouders overleden, geassisteerd door haar stiefmoeder Aaltje van Goorsveld (wonende) in de Visserstraat*

Met het verzoek om hun beloften van trouw op drie zondagen gedaan, om dienovereenkomstig de voornoemde trouw plechtig te bekrachtigen en volledig te voltrekken, daar er geen wettelijk verbod meer in de weg

staat. En aangezien zij naar waarheid verklaren, dat zij ongehuwde personen zijn en geen bloedverwanten van elkaar, waardoor een christelijk huwelijk verhinderd wordt, zijn hun wensen ingewilligd. (Vert. Ad Beukering)

En dan, voor de eerste keer, in 1789 dus, tekent een Beukering met zijn eigen naam, daar is hijzelf, daar verschijnt hij met zijn 'hand', een aandoenlijke hanenpoot, hij moet het op school hebben geleerd, maar als smid hoeft hij nauwelijks te schrijven, maar nu wel, nu moet het, en hij doet zijn uiterste best, daardoor drukt hij te hard, de letters doen niet wat hij wil, hij schrijft zijn naam zoals hij haar hoort, weet niet van een dubbele -k- en vergeet in zijn zenuwen de -n-:

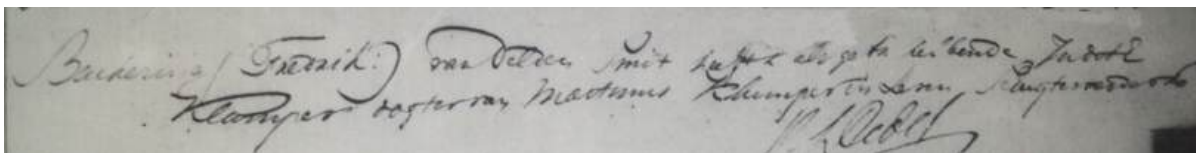
frerik bukerik ...

En Judith zet er een kruisje onder: x
dat spaart ellende. Ze is ten slotte een vrouw ...

In de zeventiende en achttiende eeuw waren er - we hebben het nog even over Delden - in alle buurschappen scholen gebouwd voor de lokale bevolking. Vóór die tijd kon niemand op het platteland lezen of schrijven. De scholen hadden oorspronkelijk slechts één onderwijzer die alle kinderen les gaf.

Het resultaat staat onder de trouwacte als een pasgeboren lammetje dat nog bibbert op zijn pootjes.

Intussen, in die drie jaar voorafgaand aan het huwelijk is er wel iets gebeurd: Frerik Beukerink is *poorter* geworden van Amsterdam! Dit staat immers in het Poorterboek:

Beukering Fredrik van Delden Smit heeft als getr(ouwd) hebbende Judith Klumper dogter van Martinus Klumper in leven Schuijtenvoerder

Dat betekent dat Fredrik officieel burger van de stad was en recht had om binnen haar muren te wonen, dus door haar beschermd te worden. Hij moet een eed hebben afgelegd en een som geld betaald hebben ten teken dat hij niet armlastig was. Nu moest hij ook belasting betalen. Wat een eer!

Het was net op tijd, want het poorterschap werd in 1995, na de Franse invasie en het

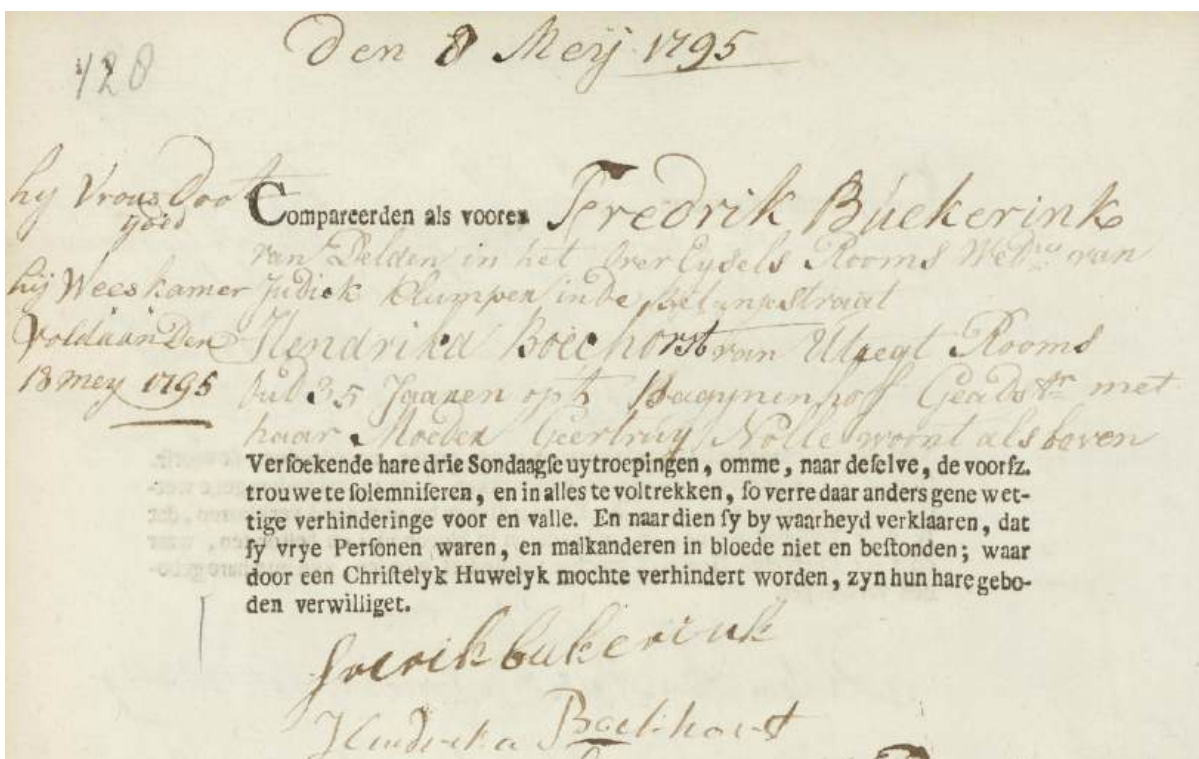
verdwijnen van het *ancien régime* afgeschaft. Voor de Fransen was het poorterschap waarschijnlijk te élitair.

Het nam evenwel niet weg dat ellende hem opnieuw niet bespaard bleef. Op 26 augustus 1791 werd hun dochtertje Catharina geboren, met de naam dus van Frerik's moeder. Maar op 16 januari 1794 moest het worden begraven. Het kind werd nog geen 2½ jaar.

Het wordt nog erger als een jaar later, op 2 januari 1795, dochtertje Alida gedoopt wordt en de moeder het kraambed niet overleeft. Op 17 maart 1795 sterft zij. Frerik is weduwnaar. Zijn moederloze baby is een wees en loopt gevaar. Hij moet snel handelen.

Nog geen twee maanden later, op 8 mei 1795, hertrouwt Frerik. Zijn vrouw heet Hendrikje Boechorst (lees: Boekhorst). Zij is een begijn, die met haar moeder in het begijnhof van Amsterdam woont. Ik vermoed dat hij Hendrikje kende. Begijnen waren zeer actief in de ziekenzorg. Zou Hendrikje al voor Johanna Burgerink gezorgd hebben? Of was ze nu pas actief: bij de bevalling voor de arme Judith Klumper? Wilde ze nu voor het moederloze kindje zorgen? Begijnen mochten het hof verlaten om te trouwen. Was ze met haar 35 jaar niet blij dat ze eindelijk een man had en het huis van haar moeder kon verlaten, waar ze veel te lang gebleven was? Zo ging het vaak. Feit is dat haar moeder getuige is bij haar huwelijk. Dan staat ze erachter.

De vraag is wel: kon Hendrika het kind ook zogen?

428 den 8 Meij 1795

hij Vrous doot Compareerden als vooren: Fredrik Buekerink
 van Delden in het OverEijsels Rooms Wed^w van
 hij Weeskamer Judick (sic) Klumpen in de Betanjestraat (=Bethaniënstraat)
 Voldaan den Hendrika Boechorst van Utrègt Rooms
 18 meij 1795 oud 35 Jaaren op 't Bagijnenhof Geadst^r met
 haar Moeder Geertrij Nolle woont als boven

Met het verzoek enz. enz. (zie vorige trouwformule).

En dan weer die handtekening, het is zes jaar later en hij is een stukje duidelijker en regelmatiger geworden. De dubbele -k- ontbreekt nog, maar de -n- is present. En Hendrika kan ook schrijven (!), zij weet zelfs dat je je naam met hoofdletters schrijft.

Frerik was Rooms-katholiek en was waarschijnlijk blij met zijn Rooms-katholieke vrouw. Amsterdam was in de Middeleeuwen een katholieke stad geweest, maar sinds de Alteratie van 1578 in gereformeerde handen overgegaan. De katholieken hadden zich teruggetrokken in schuilkerken, opengesteld door rijke families. Ook de begijnen hadden hun kerk op het Hof af moeten staan. Deze was aan de Engelstalige protestanten toegewezen en heette sindsdien de 'Engelse Kerk'. De begijnen zelf gebruikten nu afwisselend een van hun eigen huizen als kerk. Een eeuw later hadden ze toestemming gekregen om twee huizen om te bouwen tot (de huidige) kapel, mits

er aan de buitenzijde niet te zien was dat het om een kerk ging.

Het Amsterdamse begijnhof achter de Nieuwezijds Voorburgwal, met een uitgang op het Spui

Het kan ook nog zijn dat Frerik Hendrika kende doordat hij de vuile was naar het begijnhof bracht. Dat deden meer mensen uit de buurt. Om geld te verdienen deden de begijnen de was, die ze bleekten op het grasveld. (Maar was de Goudblomstraat ‘in de buurt’?)

Of had Hendrika (of Hendrika’s moeder, die ook met haar dochter op het Hof woonde) geholpen bij de bevalling van Judith en wist zij dat het kind geen zogende moeder meer had? Een begijn legde nog altijd de gelofte van kuisheid af, maar was daarvan ontslagen als zij trouwde. Het lijkt mij verre van onmogelijk dat Hendrika op aandringen of in ieder geval met instemming van haar moeder uit *liefdadigheid* met Frerik getrouwd is om zich over het kind te ontfermen, al was het probleem van de zogende moeder daarmee nog niet opgelost

We weten niets zeker, behalve dat het kindje Alida begraven werd, op 11 mei 1796, in Amsterdam.

In de marge links van de huwelijksacte staat:

hij	Vrouws doot
	goed
hij	Weeskamer Voldaan
	Den 18 meij 1795

Misschien betekent dit dat “hij”, Frerik, verklaard heeft dat er bij de dood van zijn vrouw goederen zijn achter-gebleven én dat hij aan zijn verplichtingen heeft voldaan jegens de Weeskamer. Deze aantekening moet er tien dagen

Voormalige Weeskamer in het Paleis op de Dam. Het bevindt zich boven de rechtszaal (toen: Vierschaar.)

na de invulling van de trouwacte zijn bijgeschreven.

Wat was er gebeurd?

Toen Judith begraven werd, heeft de doodgraver zoals het hoorde de klerk van het College van Weesmeesters in het Stadhuis op de Dam (vanaf Lodewijk Napoleon heette het 't *Paleis* op de Dam), ervan op de hoogte gesteld dat de overleden vrouw Judith Klumper een kind naliet dat wees geworden was. De Weesmeesters hebben daarop een bode naar de weduwnaar en poorter gestuurd met het verzoek om in de Weeskamer van het Stadhuis vast te komen leggen wat het erfdeel was van het kind, dus wat het zou krijgen wanneer het volwassen geworden was.

Weeskamers werden opgericht om het beheer van de goederen van de wezen te waarborgen. Niet zelden kwam het voor dat de kinderen door degenen aan wie ze waren toevertrouwd verwaarloosd werden en van hun goederen beroofd. Toezicht op de voogdij van overheidswege was dus dringend geboden. Nederland heeft wat de Zorg betreft (in tegenstelling met Frankrijk bij voorbeeld) een lange traditie, waar we met recht trots op mogen zijn.

In de Weeskamer waren langs de wanden ladenkasten opgesteld met gekleurde letters of cijfers als opschrift. In deze laden werden de afgegeven boedelpapieren, geld, sieraden en andere kleinodiën bewaard.

De weesmeesters moesten vergunning verlenen voor elke transactie, die wezen of hun voogden met derden wilden aangaan, als die transactie van invloed was op hun vermogenspositie.

De klerk van de

Staat deze bronzen begijn model voor Catharina Boekhorst?

weeskamer was verplicht de door de doodgravers verstrekte overlijdensopgaven te noteren in de 'doodboeken' of begraafregisters. Deze registers zijn in Amsterdam bijgehouden vanaf 1563 en stopten in 1811, omdat het Franse bestuur niet voorzag in Weeskamers.

Er is dus overeenstemming bereikt tussen Frerik Bukkerink en de Amsterdamse Weeskamer.

Misschien bevrijdde zijn huwelijk met Catharina hem ook wel van verdere bemoeienissen van de Weesmeesters.

Begijnen (of begarden) waren voor het overgrote deel vrouwen die leefden als alleenstaanden in een vrije lekengemeenschap binnen de Rooms-katholieke Kerk en meestal in een begijnhof verbleven. Anders dan een lid van een kloosterorde legden begijnen geen eeuwige geloften af, behalve die van kuisheid. Maar geld en onroerend eigendom mochten zij behouden. En zij mochten op elk moment het hof verlaten om te trouwen.

Het Amsterdamse begijnhof is het enige hofje waarvan de huizen als adres de naam van het hofje zelf hebben. Er staan hoge, typisch Amsterdamse stadshuizen, waaruit het min of meer *particuliere* karakter van het hof in het oog valt. Hier geen aaneengerijde woninkjes, zoals gebruikelijk, maar 47 gewone stadshuizen met elk hun individueel aanzien, de meeste met gevels uit de 17e en 18e eeuw, maar de huizen zelf zijn doorgaans ouder: 18 huizen hebben nog een gotisch houtskelet.

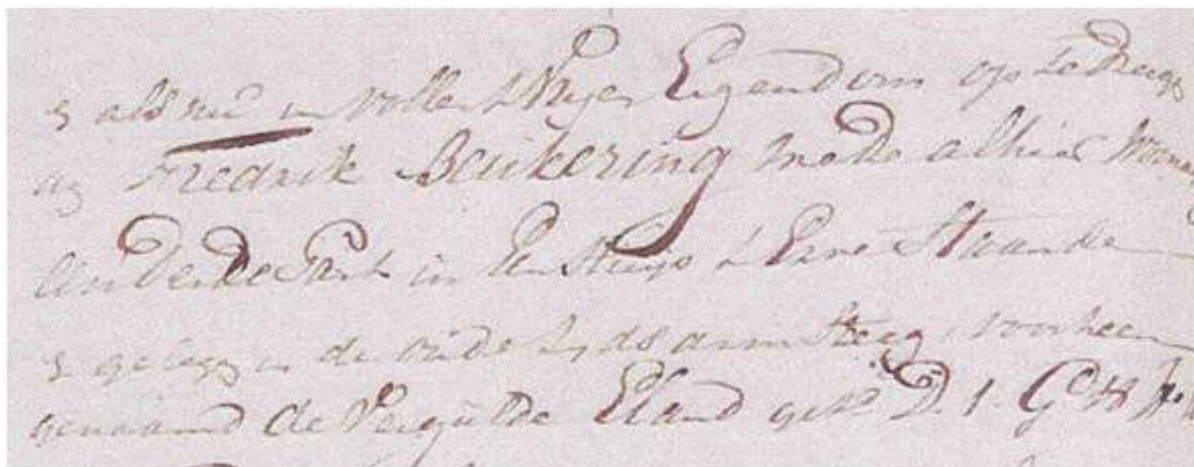
Of moeten we haar meer zó zien?

Een bleekweide, bleekveld of bleek is een kort gemaaid grasweide, die ervoor diende om linnen te bleken. Omdat de begijnen vaak hun inkomsten verdienden door de was te doen voor anderen, was de bleekweide een onmisbaar deel van het begijnhof.

Begijnen deden veel aan ziekenzorg.

Nog eenmaal duikt de naam “Fredrik Beukering” op.

In een zwierig geschreven overdrachtsakte d.d. 14 juli 1809 koopt hij een (deel van een) huis met erf, voorheen genaamd “de Vergulde Eland”, gelegen in de Oudezijds Armsteeg te Amsterdam. Dit huis was eigendom van de erven van Frans van Daalen.

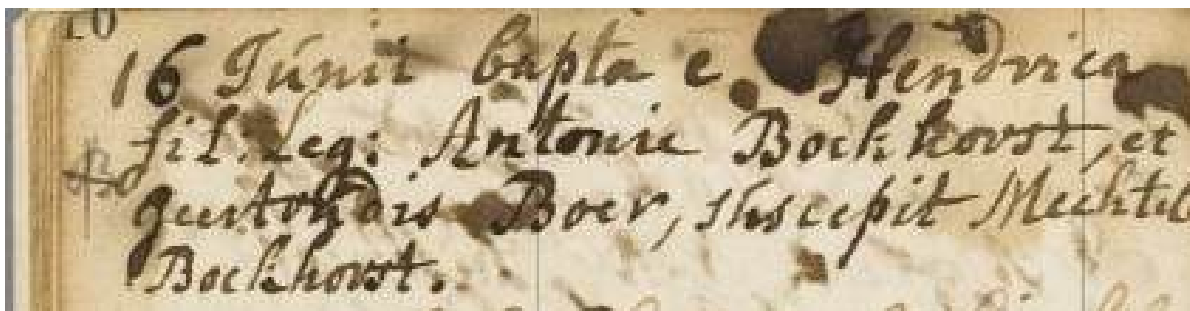

en als	nu?	in vollent	Vrijen Eigendom	op te
dragen				
aan Fredrik	Beukering		mede alhier woonachtig	
een derde part	in	Een Huijs	en Erve	staande
en gelegen	in de	oudezijds	armsteeg	voorheen
genaamd	de Vergulde Eland		get. D 1 G H	?

Als we ook nog in de overlijdensacte zien vermeld dat Frerik van beroep “Mr Smid” was (Meester Smid), dus dat hij gezellen had, leerjongens, die door hem werden opgeleid, krijgen we de indruk dat hij goed van zijn bedrijf kon leven, en in redelijk aanzien stond.

De Oudezijds Armsteeg is een zijstraat van de Oudezijds Voorburgwal en de Warmoesstraat. Het huis is niet ver gelegen van de katholieke kerk “het Hert”, nu het museum “Ons’ Lieve Heer op solder”. Er is een grote kans dat Fredrik Beukering als katholiek met vrouw en kinderen deze kerk bezocht. (De kerk is ontstaan als schuilkerk in 1661 en deed tot 1887 dienst als parochiekerk. In dat jaar ging de St. Nicolaasbasiliek open en waren schuilkerken niet meer nodig.)

P.s.: Frerik zal vast trots geweest zijn, toen hij hoorde dat in Delden Gericht het zoontje van zijn oudste broer organist was geworden. Het was Hermanus Josephus Bokkerink. Er waren dus toen nog Bokkerinks in Delden.

P.s.: Het overlijden van Frerik Bukkerink op 14 januari 1825 om vijf uur 's morgens in de Oudezijds Armsteeg 7 wordt aangegeven door zijn enige zoon Johannes Antonius, samen met een vriend. Hij ondertekent met een keurige hand:

P.s.: Interessant is ten slotte de geboortecte van Hendrica Boekhorst, die in 1759 nog in het Latijn werden opgesteld:

16 Junii	bapta (baptista)	e (est)	Hendrica
fil (filia) leg (legitima):	Antonie	Boekhorst	et
Geertrudis	Boer,	suscepit	Méchteld
Boekhorst.			

Op 16 juni (1759) is gedoopt: Hendrica, de wettige dochter (van) Antonie Boekhorst en Geertrudis Boer. Mechteld Boekhorst heeft het (kind in haar armen) gehouden.

Frerik zal vast trots geweest zijn, toen hij hoorde dat in Delden Gericht het zoontje van zijn oudste broer organist was geworden. Het was Hermanus Josephus Bokkerink.

Voor de overlijdensakten, zie volgende pp:

32

Den *veertiende Januari* A^o. 1800 Vijf-en-Twintig, ³²
 ten *Elf* ure voor den middag, is ingeschreven, het AFSTERVEN,
 van *Fredrik Beukering*
 Overleden den *heden* ten *vijf* ure, des *morgens*
 oud *zevenentwintig* Jaren, wonende *OZ Armsteeg*
 N^o. *11* Kanton *2*, en *aldaar* overleden,
 Geboren *Delden, Mr Smid. gehuwd*
met Hendrika Boekhorst —

de Overledene heeft *gn* onroerende Goederen nagelaten *met* achterlating van Kind
 Op de verklaring van *Johannes Antonius Beukering*
 oud *vijftwintig* Jaren, wonende *als boven*
 Beroep *als boven*, Zoon van de Overledene,
 en van *Casper Schonekat* oud *Een dertig* Jaren,
 wonende *Oude brugsteeg, n° 1*
 Beroep *Timmerman*, bekende van de Overledene.
 Deze Acte is, na voorlezing, geteekend door de *beide* Getuige,
 en bevestigd ingevolge de Wet, door mij, als Lid van den Raad dezer Stad,
 daartoe ingevolge het Besluit van Z. M. van 14 Febr. 1823, N°. 59, gedelegeerd.

Johannes Antonius Beukering
Casper Schonekat *Backer de Jonge*

Den *veertiende Januari* A^o 1825, ten *Elf* ure voor den middag, is ingeschreven, het AFSTERVEN,
 van *Fredrik Beukering* Overleden den *heden* ten *vijf* ure, des *morgens*
 oud *zevenentwintig* Jaren, wonende *OZ Armsteeg* N^o. *11* Kanton *2*, en *aldaar* overleden,
 Geboren *Delden, Mr Smid. gehuwd met Hendrika Boekhorst*

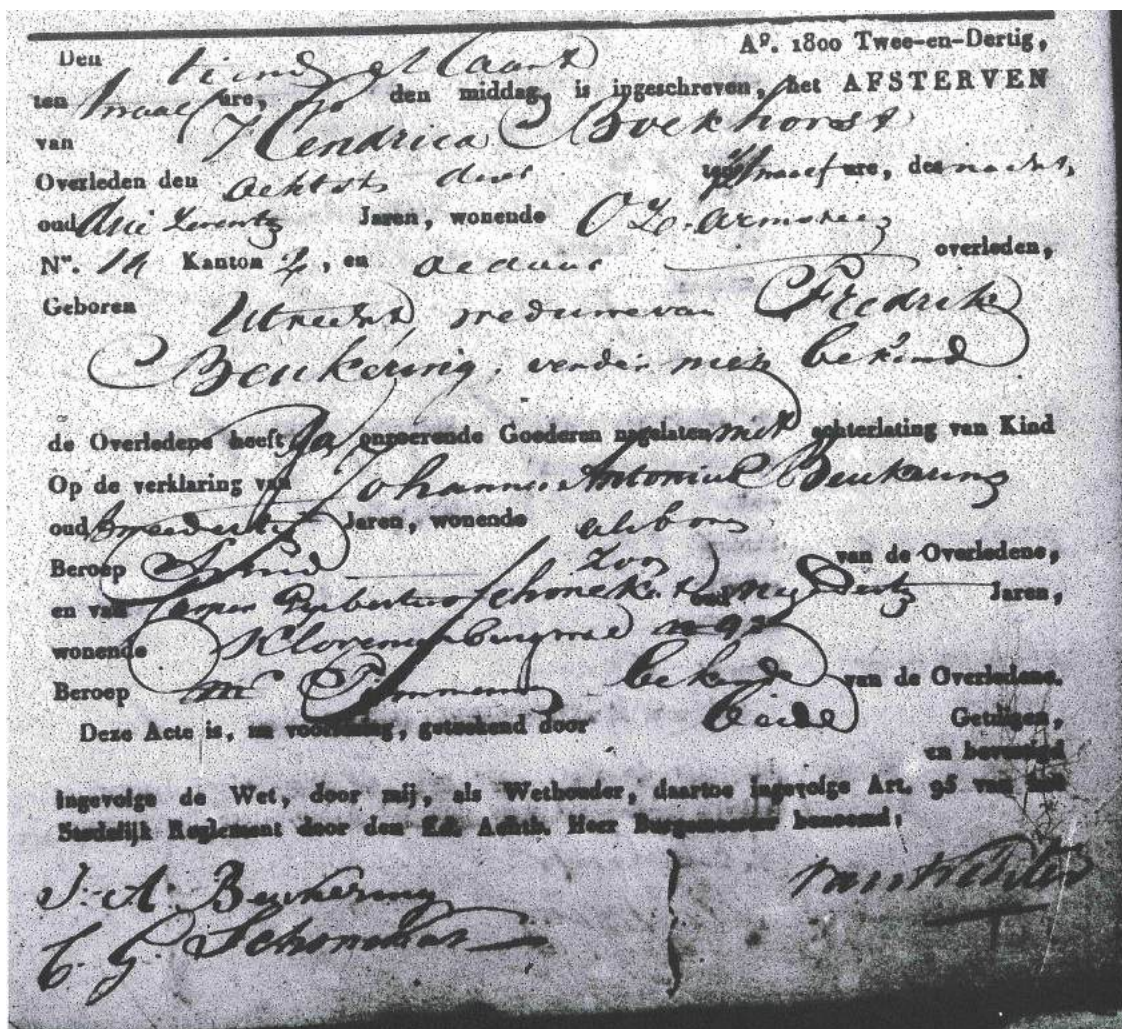
de Overledene heeft *gn* onroerende Goederen nagelaten *met* achterlating van Kind
 Op de verklaring van *Johannes Antonius Beukering*
 oud *vijftwintig* Jaren, wonende *als boven*
 Beroep *als boven*, Zoon van de Overledene,
 en van *Casper Schonekat* oud *Een dertig* jaren, wonende *Oude brugsteeg, n° 1*
 Beroep *Timmerman* bekende van de Overledene.

Deze Acte is, na voorlezing, geteekend door de *beide* Getuige,
 en bevestigd ingevolge de Wet, door mij, als Lid van den Raad dezer Stad,
 daartoe ingevolge het Besluit van Z. M.² van 14 Febr. 1823, N°. 59, gedelegeerd.

Johannes Antonius Beukering
Casper Schonekat

Backer de Jonge

² Zijne Majesteit is dus Koning Willem I, verlicht vorst (1815 - 1840), autocraat, kanalenkoning, die niet kon verhinderen dat België zich in 1830 afscheidde.

Den tiende Maart A^o 1832, ten Twaalf ure op den middag, is ingeschreven, het AFSTERVEN,
 van Hendrica Boekhorst Overleden den achtste dezes ten 1/2 twaalf ure, des nachts
 oud driezeventig Jaren, wonende OZ Armsteeg N°. 11 Kanton 2, en aldaar overleden,
 Geboren Utrecht, weduwe van Fredrik Beukering, verder niets bekend.

de Overledene heeft gn onroerende Goederen nagelaten met achterlating van Kind
 Op de verklaring van Johannes Antonius Beukering
 oud tweedertig Jaren, wonende als boven
 Beroep Smid Zoon van de Overledene,
 en van Casper Gijsbertus Schonekat oud negendertig jaren, wonende Kloveniersburgwal n 92
 Beroep Mr Timmerman bekende van de Overledene.

Deze Acte is, na voorlezing, geteekend door de beide Getuigen,
 en bevestigd ingevolge de Wet, door mij, als Wethouder, daartoe ingevolge Art. 95 van het Stedelijk
 Reglement door den Ed. Achtb. Heer Burgemeester benoemd:

J. A. Beukering
 C. G. Schonekat

van Winter

Van de eerste drie generaties Beukerink weten we niet wat hun beroep was. Maar Frerik Beukering was smid en drie generaties zullen hem volgen: Johannes Antonius 1, Johannes Cornelis Frederikus en Johannes Antonius 2. Deze laatste heeft blijkbaar zijn beroep vaarwel gezegd en is machinist geworden.

In de tweede helft van de 19de eeuw had de Industriële Revolutie ervoor gezorgd dat het bewerken van ijzer niet meer met de hand maar machinaal gebeurde. De tijd van een zeer oud en gerespecteerd ambacht was voorbij.

Tot dan was de smid een belangrijke persoon geweest, omdat hij de enige maker was van ijzeren voorwerpen die in de maatschappij nodig waren.

Hij had een werkplaats waar hij met behulp van een vuur, aangeblazen door een blaasbalg, het ijzer of een ander metaal eerst flink verhitte totdat het vervormbaar was. Daarna sloeg hij het op een aambeeld tot het de gewenste vorm had, of hij voerde er andere behandelingen mee uit zoals lassen, splijten, rekken, stuiken, buigen, wellen, ponsen.

Meestal moest het werkstuk meerdere malen verwarmd worden om het vervormbaar of smeedbaar te houden en om de spanningen in het materiaal, ontstaan door het bewerken met de smidshamer, op te heffen. Als het voorwerp uiteindelijk de gewenste vorm had werd het afgekoeld in koud water.

Een kunstzinnige smid verfraaide het voorwerp vaak nog door te graveren, polijsten of versieren door het ijzer 'in te leggen' met andere metalen of materialen.

Sinds de mens omging met metaal werd er gesmeed. In de Oudheid hing er een waas van geheimzinnigheid om de smid die met vuur en vonkenspattend ijzer in de weer was. In sprookjes en legenden werden vaak dwergen als vakkundige smeden afgeschilderd.

De Romeinen en de Grieken hadden speciale goden van de smidkunst: Vulcanus en Hephaistos.

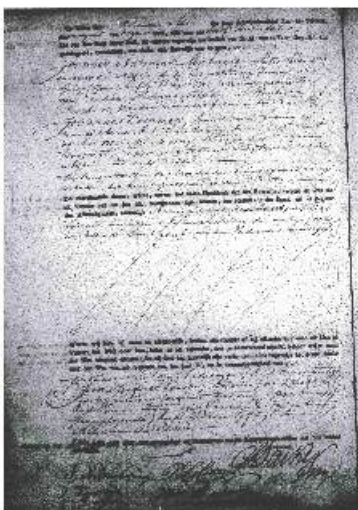
Ook de Kelten en Germanen konden prachtig gesmede wapens en kunstvoorwerpen maken.

De smid was onmisbaar voor de boeren, want hij maakte voor hen al het benodigde gereedschap zoals ploegen, schoppen, harken en schoffels. Voor andere

ambachtslieden zoals de kuiper, de schoenmaker en de timmerman maakte hij ook het gereedschap.

En hij was onmisbaar voor het leger. Hij maakte wapens zoals zwaarden, strijdbijlen, speren enz. en wapenuitrustingen zoals harnassen. Vaak hadden militaire leiders smeden in dienst voor het vervaardigen van oorlogsmachines zoals katapulten, blijden, belegeringstorens en stormrammen.

We kunnen dus hardop denken dat Johannes Antonius 2 met zijn tijd meeging. En dat deed begin 20ste eeuw in nog sterkere mate Lambertus de elektricien, mijn opa.

Fredrik Búekerink en Hendrika Boechorst, die zoals gezegd in het eerste jaar van hun huwelijk het verlies van Alida moesten verwerken, kregen twee kinderen:

Johanna Cornelia (1797 - 1872, overleden te Utrecht), die haar hele leven ongehuwd bleef, en **Johannes Antonius Beukering**(1)³ (Amsterdam 1799 - 1857).

Hij trouwde met de vijf jaar jongere Johanna Koopman (Amsterdam 1804 - 1877).

[Hun trouwakte](#) is van 1826:

Op heden den *Tienden Mei* des Jares Achttienhonderd Zes-en-Twintig, des *morgens ten negen ure*, zijn voor ons *Mr. C. Backer de Jonge*, Lid van den Raad dezer stad, als daartoe ingevolge het Besluit van Z. M. van 14 Febr 1823, N°. 59, gedelegeerd, verschenen, om mede een huwelijk aan te gaan:

Joannes Antonius Beukering, Smid, Geboren en wonende Albier, Oud Zesentwintig Jaren (ged^t Geloof Hoop en Liefde 13 Sept 1799) Meerderjarige Zoon van Fredrik Beukering overleden en Hendrica Boekhorst, Smidse wonende Albier en ter Eere, en Johanna Koopman, Geen beroep Geboren en wonende Albier, Oud Eenentwintig Jaren (ged^t Hart 30 Nov 1804) Meerderjarige Dochter van Johannes Koopman, Tapperen Anthonia Weijtenaa, wonende Albier en ter andere Zijde.

En konsenteerden de Moeder des bruidegoms en de ouders der bruid personeel van dezen Echt.

³ De toevoeging 1 is van mij. Er zullen nog twee Johannes Antoniussen volgen, de derde is mijn vader. De nummering 1, 2 en 3 maakt het makkelijker ze uit elkaar te houden.

De voorafgaande Akten, welke, nevens het zesde Hoofdstuk van het Huwelijk, volgens de Wet van 20 Ventose⁴ van het Jaar Elf, voorgelezen zijn, bestaan, ten eersten: in een Extract uit het Register der Afkondigingen, behoorlijk *Alhier geschied ... ten 2den, de DoopCedullen⁵ der verloofden, ten 3den de DoodCedul* (sic) *van den Vader des bruidegoms.*

Waarna wij hun, bij name en afzonderlijk, hebben afgevraagd: of zij elkander aannamen als Man en Vrouw; het welk door hun, ieder in het bijzonder, met ja beantwoord zijnde, hebben wij in naam der Wet uitspraak gedaan: dat zij door het Huwelijk zijn vereenigd; alles ingevolge het derde Hoofdstuk der Wet van 20 Ventose van het jaar Elf, en in tegenwoordigheid van *Christiaan Mulder, Ondernemer, Oud Zes en twintig Jaren Hendrik Leneke Bakker, Oud Acht en veertig Pierre Coudera Castaing geen beroep Oud Vier en Zestig Jannart Batenburg Geemployeerde Oud Zeven en Vijftig Jaren, Allen wonende Alhier* Zijnde, welke met ons hebben getekend

<i>J A Beukering</i>	<i>P C Castaing</i>	<i>Baeker de Jonge</i>
<i>J Koopman</i>	<i>JMR Batenburg</i>	
<i>C Mulder</i>		

Zij woonden bij zijn ouders in, op de Oudezijds Armsteeg 7 dus, tot het overlijden van zijn moeder Hendrica Boekhorst in 1832. Ze verhuisden - toen of later - naar de Baangracht H 13.

P.s.: Bijzonder is dat Johanna Koopman had leren schrijven.

Johannes Antonius Beukering(1) en Johanna Koopman kregen twaalf kinderen.

Het tweede - Casper (1828 - 1875) - werd smid net als zijn vader. Van zijn zes kinderen werden er twee pakhuis knecht.

Het vijfde kind, **Johannes Cornelis Frederik** (1834 - ?), werd ook smid. Hij is de opa van mijn opa.

Het achtste - Hendricus Josephus (1842 - ?) - werd sjouwerman.

De overlijdensakte van Johannes Antonius Beukering:

⁴ Ventôse: < Fr., van Lat. ventus (wind) + -osus (vol van): de zesde maand in de tijdrekening van de Franse Republiek van 1793 (van 19, 20 of 21 februari tot 21 of 22 maart). Synoniem: windmaand.

⁵ Doopcedel of doopceël: uittreksel uit het doopboek; bewijs van geboorte. (< fr. cédule = aantekeningbriefje)

Op heden *Vijf februari* Achttienhonderd Zeven-en-Vijftig
 zijn voor ons ondergeteekende Ambtenaar van den Burgerlijken Stand der Stad Amsterdam, verschenen
Petrus Houtman van beroep *Suppoost* oud *zevenveertig* Jaren, wonende *gasthuis*
bekende van de Overledene, en *Willelm Sonnemans* van beroep
bode oud *zevenentwintig* Jaren, wonende *als boven bekende*
 van de Overledene, welke hebben verklaard, dat op *drie dezes* des namiddags ten *een* ure, in het huis, staande *Achterburgwal* Kanton 1
 Buurt *B N° 311*, is overleden *Johannes Antonie Beukering*
 van beroep *Smid* wonende *Baangracht H 13*
 in den ouderdom van *zevenen vijftig* Jaren geboren *alhier*
Echtgenoot van Johanna Koopman,
Zoon van Fredrik en Hendrika Boekhorst
 —En hebben wij hiervan opgemaakt deze Akte, welke na voorlezing door *de aangevers*
 ons is ondertekend.

Op heden *Vijf februari* Achttienhonderd Zeven-en-Vijftig zijn voor ons ondergeteekende Ambtenaar van den Burgerlijken Stand der Stad Amsterdam, verschenen *Petrus Houtman* van beroep *Suppoost* oud *zevenveertig* Jaren, wonende *gasthuis bekende* van de Overledene, en *Willelm Sonnemans* van beroep *bode* oud *zevenentwintig* Jaren, wonende *als boven bekende* van de Overledene, welke hebben verklaard, dat op *drie dezes* des namiddags ten *een* ure, in het huis, staande *Achterburgwal* Kanton 1 Buurt *B N° 311*, is overleden *Johannes Antonie Beukering* van beroep *Smid* wonende *Baangracht H 13* in den ouderdom van *zevenen Vijftig* Jaren geboren *alhier* *Echtgenoot van Johanna Koopman Zoon van Fredrik en Hendrika Boekhorst*

Op heden *den vijfden November* Achttienhonderd Zes-en-Vijftig zijn voor ons ondergeteekende Ambtenaar van den Burgerlijken Stand der Stad Amsterdam, verschenen *de aangevers* ons is ondertekend.

de w. Assendelft
 74 Baangracht
 1856

En hebben wij hiervan opgemaakt deze Akte, welke na voorlezing door *de aangevers* en ons is ondertekend

[Johannes Cornelis Frederik](#) (Amsterdam 1834 - ?) trouwde op 5 november 1856 met de 3 jaar oudere dienstbode Maria Christina van Assendelft (1831 - ?) in Amsterdam:

Op heden *den vijfden November* Achttienhonderd Zes-en-Vijftig, zijn voor ons ondergeteekende Ambtenaar van den

Burgerlijken Stand der Stad Amsterdam, in het huis der Gemeente, verschenen, ten einde een Huwelijk aan te gaan *Johannes Cornelis Frederik Beukering smid geboren en wonende alhier oud twee en twintig jaren, minderjarige zoon van Joannes Antonius Beukering smid en Jobanna Koopman wonende alhier ter Eenre Maria Christina van Assendelft dienstbode geboren en wonende alhier, oud vijf en twintig jaren, meerderjarige dochter van Herman van Assendelft overleden en Catharina Maria Teunis zonder beroep wonende alhier ter andere zijde Dus verklaarden de ouders des bruidegoms en de moeder der bruid voor ons tegenwoordig toe te stemmen in dezen Echt*

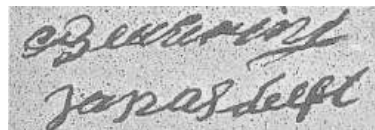
De goede afkondiging tot dit Huwelijk zij onverhinderd geschied, alhier den zes en twintigsten October laatstleden en tweeden dezer. Voorts zijn aan ons overgelegd ten eersten de geboorte acten der Verloofden, ten tweeden de dood acte van den vader der Bruid, ten derden de notariele toestemming van de ouders des Bruidegoms

Waarna wij hun hebben afgevraagd of zij elkander aannemen tot Echtgenooten, en getrouwelijk alle de pligten zullen vervullen, welke door de Wet aan den Huwelijken Staat verbonden zijn: hetwelk door hen, uitdrukkelijk door JA, beantwoord zijnde, hebben wij in naam der Wet uitspraak gedaan, dat zij door het Huwelijk aan elkander zijn verbonden

In tegenwoordigheid van *Casper Beukering broeder des Echtgenoots oud acht en twintig Christiaan Frederik Heeger ...draaijer oud vier en twintig Johannes Hermanus Heeger Junior ijzergieter oud zeven en twintig jaren derde neven (?) der Echtgenooten en Francois Collignon parapluemaker oud acht en vijftig jaren wonende allen alhier*

En is hiervan door ons opgemaakt deze Akte, welke na voorlezing, door de Komparanten, de Getuigen en ons is ondertekend. *uitgezonderd de echtgenote die verklaarde niet te kunnen schrijven*

(Uitvergroot:)

In het midden van de 19de eeuw tekenen ze allemaal met hanenpoten. Het mooie handschrift van vader Johannes Antonius was duidelijk een uitzondering.

Ik denk dat de echtgenote haar angst om te schrijven toch heeft overwonnen, onder druk van de omstandigheden, of van haar echtgenoot. Ze tekent kort en bondig, zonder voorletters zoals hij en schrijft haar naam zoals ze die uitsprak: *vanasdelft*.

Ze gingen wonen in de Groote Oosterburgerstraat. Aan die straat lagen de zeemagazijnen aan de Wittenburgervaart. De grote en kleine Oosterburgerstraat bestaan niet meer, maar zijn in 1874 vervangen door de Nieuwe Oosterburgerstraat. Maar ik vermoed dat *rond 1860* Johannes en Johanna al met hun oudste kind Johannes Antonius in de Bloemstraat 241 woonden. In de Jordaan dus, en ik vermoed ook: in armoede.

De gevels van deze Nieuwe Oostenburgerstraat zijn, denk ik, nog het meest representatief voor de huizen, zoals ze eruit zagen rond 1880. De vaders in deze huizen werkten in de fabrieken bij de Oostelijke Dokken van Amsterdam.

Van de gehele gerenoveerde Oostenburger-wijk zijn slechts twee oude gebouwen over: een fabriek en een kleiner gebouw dat misschien wel een kantine was. Kunstenaars hebben er tegenwoordig (2015) hun intrek genomen.

Dit gebouwtje ligt pal tegenover de fabriek. Je ziet de schaduw van de fabriek op de voorgrond. Was dit de voormalige kantine? KORNUIT staat nu op de zijkant. Volgens mijn dochter Mira is dit nu café ROEST in Oost.

Juli 2015 - Deze molen verbindt de Oostenburger-wijk (links) met de Dapperbuurt (rechts). Hij was een herkenningspunt en baken voor alle wijkbewoners, ook voor Johannes Cornelis en Johannes Antonius Beukering.

Johannes Cornelis Frederik Beukering en Maria Christina van Assendelft kregen acht kinderen, waarvan **Johannes Antonius**(2) de oudste is. De geboortedag van Johannes Antonius: 13 januari 1857 lijkt ongeloofwaardig, aangezien het huwelijk van zijn ouders gedocumenteerd is op 5 november 1856. Moet het 13 januari 1858 zijn? Of was Maria Christina op haar trouwdag al tien maanden zwanger?

Johannes Antonius, ★13 januari 1857
 Hermanus Antonius Johannes, ★6 maart 1862
 Casper Gijsbertus Hendricus, ★3 september 1863
 Maria Christina Anna, ★11 mei 1866
 Antonius Johannes, ★1 mei 1870

Als ik uitga van 13 januari 1857, dan heeft Johannes Antonius zeker iets van de ellende meegekregen, toen zijn tweelingzusjes Catharina en Anna, 11 maanden oud, bijna tegelijkertijd stierven. De jongen was toen bijna 4 jaar. En toen hij 13 of 14 jaar oud was, verloor hij opnieuw een zusje, de bijna 3 jaar oude Antonia. Het is dan 1870 of 1871.

In de jaren die komen gaan 2 ontwikkelingen een rol spelen in het Amsterdamse:

In 1874 vindt er een grootscheepse herbouwing plaats van de Oostelijke Eilanden in Amsterdam-centrum. Er worden daar 244 *arbeiderswoningen* gebouwd.

In 1881 was men in Amsterdam begonnen met de bouw van het Centraal Station. (Thomas Rosenboom, *Publieke Werken*, foto's na pag. 320).

Dan, vanaf 1876 ongeveer, vinden er een reeks verhuizingen plaats, waarvan ik niet weet of ze op rekening komen van de min of meer meerderjarig geworden Johannes Antonius, of van het hele gezin.

Hier het overzicht:

In de Oostenburgermiddenstraat 29 - onder voorkamer,
 in juli 1878 in de Oostenburgermiddenstraat 18,
 in januari 1879 in de Oostenburgermiddenstraat 20 - onder voorkamer,
 in oktober 1882 in de Dapperstraat 38,
 in december 1882 in de Dapperstraat 59,
 en in november 1883 in de Von Zesenstraat 52 (en 6?)

Totdat hij in 1884 trouwt met de uit Haarlem afkomstige dienstbode Johanna Catharina van Looij en met haar gaat wonen in de Van Swindenstraat 69.

(Dapperbuurt) Beiden zijn 27 jaar oud.

Onder de huwelijksacte staan hun handtekeningen:

Ook hier voegt de ambtenaar toe dat o.a. de handtekening van 'de moeder des echtgenoots' ontbreekt, daar ze verklaarde dat ze niet kon schrijven. Deze keer springt de vader J. Beukering zijn vrouw *vanasdelft* niet bij. Het handschrift van Johanna Catharina is - met die sierlijke J aan het begin en krachtige y aan het eind mooier dan dat van haar man. En al helemaal mooier dan de schutterige van haar schoonvader.

Omdat ik me haast niet kan voorstellen dat een gezin van inmiddels 5 kinderen binnen een tijdsbestek van zo'n zeven jaar 6 tot 7 keer verhuist, denk ik eerder dat het Johannes Antonius zelf is geweest die zo vaak van de ene stek naar de andere ging. Maar waarom?

Had hij op zijn 19de al het ouderlijk huis verlaten? Kon hij werk vinden als smid in een van de fabrieken aan de Wittenburgervaart? Of zwierf hij rond, een armoedzaaier die zijn huur steeds niet kon betalen, omdat hij zijn geld verbraste en er overal werd uitgeschopt? Het zijn misschien verkeerde veronderstellingen, maar waarom al die verhuizingen? Johannes Antonius is in elk geval duidelijk een buitenbeentje in de familie. Het lijkt erop dat hij zijn draai niet kon vinden in het leven. Ook zijn latere leven wijst in die richting.

[Zijn huwelijk](#) met Johanna Catharina van Looij lijkt enige rust te brengen:

Op heden een entwintig Februari

AchttienhonderdVier-en-Tachtig, zijn voor ons ondergeteekende Ambtenaar van den Burgerlijken Stand van Amsterdam, in het huis der Gemeente, verschenen, ten einde een Huwelijk aan te gaan

Jobannes Antonius Beukering Smid geboren inwonende alhier, oud zeven en twintig jaren, meerderjarige zoon van Joannes Cornelis Frederik Beukering Smid en Maria Christina van Assendelft, wonende alhier te eenre en Jobanna Catharina van Looij, dienstbode, geboren en wonende alhier, oud zeven en twintig jaren, meerderjarige dochter van Lambertus van Looij, melkslijter⁶ en Jobanna Catharina Wilhelmina Zwaan wonende alhier, ter andere zijde⁷. En verklaarden beider ouders, voor ons tegenwoordig, toe te stemmen in deze echt.

De beide afkondigingen tot dit Huwelijk zijn onverhinderd geschied, alhier den tienden en zeventienden dezer. Voorts zijn aan ons overgelegd, de geboorte akten der verloofden.

Waarna wij hun hebben afgevraagd of zij elkander aannemen tot Echtgenooten, en getrouwelijk alle de plichten zullen vervullen, welke door de Wet aan den Huwelijken Staat verbonden zijn: hetwelk door hen, uitdrukkelijk met JA, beantwoord zijnde, hebben wij in naam der Wet uitspraak gedaan, dat zij door het Huwelijk aan elkander zijn verbonden.

In tegenwoordigheid van: *Hendricus Josephus Beukering oom des echtgenoots oud tweeënveertig . Frederik Jurriaan van Assendelft oom alsvoren oud negenenveertig. Christoph Theodorus Distelbrink oom der echtgenootte oud zevenenvijftig en Cornelis de Jong oud dertig jaren, allen werklieden van beroep en wonende alhier.*

En is hiervan door ons opgemaakt deze Akte, welke na voorlezing, door de Komparanten, de Getuigen en ons is onderteekend, uitgezonderd de moeder des echtgenoots en de tweede getuige die verklaarden niet te kunnen schrijven.

J A Beukering	J G W Zondiep
J. C. Van Looij	H J Beukering
J Beukering	T. C. Distelbrink
L van Looij	...

Ze krijgen 2 zoons:

⁶ Slijten = in het klein verkopen

⁷ Zijde = lijn van bloedverwantschap

Johannes Cornelis Fredericus, (12 februari 1885 Amsterdam - ?)

Lambertus Beukering, (21 augustus 1886 te Amsterdam - 17 juni 1980)

Maar dan, plotseling, verhuizen ze op 25 mei óf 15 juni 1891 naar Hilversum, om zich weer in te laten schrijven in Amsterdam op 18 september 1895. Dan wonen zij in de Pieter Nieuwlandtstraat 79 (weerom Dapperbuurt). En op 4 april 1896 verhuizen ze naar de Pieter Vlamingstraat 64. (Dapperbuurt).

Wat had hij gezocht in Hilversum? Was hij toen soms machinist geworden?

Ze wonen ruim 2 maanden in de Pieter Vlamingstraat. Dan gooit hij opnieuw de boeg om. Op 15 juni 1896 verhuist hij plotseling naar Oss. Dan is hij zeker geen smid meer, maar machinist van beroep. (Treinmachinist, locomotiefmachinist?)

Interessant is dat ik vlakbij het fabrieksterrein in de Oostenburger-wijk een (gerenoveerd) gebouw aantrof met als opschrift boven de ingang: "Nederlandsche Fabriek van Werktuigen en Spoorwegmaterieel."

Hier kan de SMID Johannes Cornelis ook hebben gewerkt. En hier kan de MACHINIST Johannes Antonius op het idee voor zijn beroep gekomen zijn.

In 1901 sterft Johanna Catharina te Oss op 44-jarige leeftijd.

Een jaar later, op 7 mei 1902, 45 jaar oud, hertrouwt hij te Oss met de 38-jarige dienstbode Theodora Johanna van Kempen, die afkomstig was uit Zeist, maar onlangs in Oss was komen wonen. In de huwelijksacte staat dat zijn beroep is: machinist:

Akte, opgemaakt te Oss van het tweede huwelijk van Johannes Antonius Beukering met Theodora Johanna van Kempen op 7 mei 1902: [Zie:](#)

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand der Gemeente Oss verklaart dat op Rondlezen den zeven en twintigsten April en den vierden Mei dezes jaars alhier hebben plaats gehad in zonder stuiting zijn afgeloopen de afkondigingen van het voorgenomen huwelijk tusschen:
Johannes Antonius Beukering weduwnaar van Johanna Catharina van Looij, oud vijf en veertig jaren, van beroep machinist, wonende te Oss, zoon van Joannes Cornelis Frederik Beukering en van Maria Christina van Assendelft, beiden zonder beroep en wonende te Amsterdam en:
Theodora Johanna van Kempen oud acht en dertig jaren, van beroep dienstbode, wonende te Zeist, onlangs te Oss, dochter van Albertus van Kempen, bode en van Cornelia Johanna Petronella van der Maath, zonder beroep, beiden wonende te Zeist.
 Oss den 7 Mei 1902.
 De Ambtenaar voornoemd.
 J. W. H. Teuseling

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand der Gemeente Oss verklaart dat op Zondagen den zeven en twintigsten April en den vierden Mei dezes jaars alhier hebben plaats gehad en zonder stuiting zijn afgeloopen de afkondigingen van het voorgenomen huwelijk tusschen:
Johannes Antonius Beukering, weduwnaar van Johanna Catharina van Looij, oud vijf en veertig jaren, van beroep machinist wonende te Oss, zoon van Joannes Cornelis Frederik Beukering en van Maria Christina van Assendelft, beiden zonder beroep en wonende te Amsterdam en:
Theodora Johanna van Kempen oud acht en dertig jaren, van beroep dienstbode wonende te Zeist, onlangs te Oss, dochter van Albertus van Kempen, bode en van Cornelia Johanna Petronella van der Maath, zonder beroep, beiden wonende te Zeist.

Oss den 7 Mei 1902.
 De Ambtenaar voornoemd,
 ... Teuseling

In 1916 overlijdt Theodora van Kempen, 53 jaar oud, niet in Oss, maar in Grave, of Vught.

Blijkbaar was hij voor de zoveelste keer verhuisd, nu naar Grave, en opnieuw was hij van beroep veranderd, hij is nu slager, want dat kun je lezen in de huwelijksacte van zijn zoon Lambertus, in 1913. Daarin staat dat Lambertus “de meerderjarige zoon (is) van Johannes Antonius Beukering, oud zes en vijftig jaren, slager, te Grave.” En hij was bij het huwelijk aanwezig: “Na gehoord te hebben de verklaring van den vader des bruidegoms en van de moeder der bruid dat zij hunne toestemming tot dit huwelijk verleen en ...”

Er waren vier getuigen, waaronder de oudere broer van Lambertus, “Johannes Cornelis Frederikus Beukering, slager (...) te Grave.

En zo vermoed ik dat de vader slager was geworden, niet zelfstandig, maar in de slagerij van zijn zoon, op de Klinkerstraat 11.

Nogmaals de handtekening van
Johannes Antonius(2), maar nu in 1913

Maar ook in Grave vindt hij geen rust.

We vinden hem terug in de adresboeken van het Gelders Archief, waarin Johannes Antonius driemaal wordt vermeld als woonachtig in de 2de Walstraat 57 te Nijmegen: in 1915, 1916 en in 1918.

Ook in 1915? Dan leefde hij blijkbaar gescheiden van Theodora.

Volgens diezelfde adresboeken woonde zijn zoon Lambertus Beukering op hetzelfde adres in 1913 (het jaar van zijn huwelijk met Trui Litjens) en in 1914.

In 1919 overlijdt Johannes Antonius. Het vreemde is dat het de koster van de kerk en een ambtenaar van de gemeente zelf zijn die aangifte doen van zijn overlijden bij de gemeente.

In het Gelders Archief (www.geldersarchief.nl) staat de volgende overlijdensacte onder

No. 154

In het jaar negentien honderd en negentien den Achtsten Februari, zijn voor ons Ambtenaar van den Burgerlijken Stand der gemeente Nijmegen, provincie Gelderland, verschenen: Mattheus Leonardus Geertsen, Koster, wonende te Nijmegen, oud negen en twintig jaren, en Antonie manuel Oosterdijk, ambtenaar ter Secretarie, wonende te Nijmegen, oud zes en veertig jaren, die ons hebben verklaard, dat den zevenden Februari negentien honderd en negentien, des voormiddags om elf uur, binnen deze gemeente te Nijmegen is overleden **Johannes Antonius Beukering**, zonder beroep, oud twee en zestig jaren geboren te Amsterdam wonende te Nijmegen, weduwnaar van Johanna Catharina van Looij en van Theodora Johanna van Kempen, zoon van Johannes Cornelis Frederikus Beukering en van Maria Christina van Assedelft, beiden overleden.

Waarvan akte, welke overeenkomstig de wet is voorgelezen.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,

Er volgen de handtekeningen van MLGeertsen, Oosterdijk en Draayer (?).

P.s.: Incens was hij 'zonder beroep'. Ooit zijn wij allen uit-gewerkt.

P.s.: In 1920 woont Lambertus in de Ten Katestraat 13. Hij had op dat moment 5 kinderen. Was hij weggetrokken uit de 2de Walstraat vanwege een te kleine behuizing? Of was hij al in 1915 vertrokken om plaats te maken voor zijn vader? Of woonden ze op hetzelfde adres, maar viel er met die vader niet samen te leven?

Er zijn meer feiten nodig.

P.s. Tenslotte. Over de slager Johannes Cornelis Fredericus Beukering uit Grave, die ook getuige was bij het huwelijk van zijn jongere broer Lambertus, nog de volgende curiositeit uit De Gelderlander van 3 november 1923. Een goed voorbeeld van hoe men schreef vóór de verzakelijking: men kende elkaar.

Een aanrijding. Gisteravond omstreeks half 6 had alhier bij den spoorweg-overweg bij Scheutjes een aanrijding plaats. Een der vrachtauto's van „Lacta“ uit Guijk kwam aldaar in botsing met het karroije van den slager **Beukering** uit Grave. Paard en rijtuig werden omvergeworpen. Terwijl de bestuurder die het paard bij den teugel had, met schrik vrij kwam. De koets werd echter heerlijk gehavend. Wonder boven wonder had het paard niets geleden en kon de reis, nadat smid Verbruggen eenige herstellingen aan het rijtuig had aangebracht, worden vervolgd.

Samengevat:

In 1590 gaat in Amsterdam ene **Jan Beuckerinck** in ondertrouw. Omdat hij uit Delden in Overijssel komt, noemt hij zich, of wordt hij genoemd, Jan van Delden. Hij is zeker aan ons verwant, maar even zeker niet in de rechte lijn.

In de omgeving van Delden doet de dochter van **Henrick Boickerinck** een stuk hooiland in de verkoop. Wanneer dat was is niet bekend, maar het kan haast niet anders of aan de basis van deze verkoop ligt de hofstede *Bokkerinke*, met daaromheen een groot gelijknamig landgoed. Een zoon van Henrick is niet bekend, dus weten we niet of Henrick een voorvader van ons is in de rechte lijn. Maar de kans dat wij afstammen van een agrarische familie, en nog wel van een van de grotere, is redelijk zeker.

Als rond 1660 in het stadje Delden zelf **Jan Boekerink** wordt geboren, kunnen we helemaal zeker zijn dat hij aan het begin staat van een reeks ononderbroken generaties Bokkerinks / Beukeringen langs de mannelijke lijn. Hij trouwt met Geesken van Holten in de op dat moment Hervormde oude Blasiuskerk, maar omdat hij (en zij?) hun kinderen katholiek laten dopen, blijft hij waarschijnlijk in zijn hart katholiek. Zijn beroep is glazenmaker/schilder.

In 1690 wordt zijn tweede zoon **Joannes Fredericus Boeckerinck** geboren. Hij is Rooms-katholiek. Hij trouwt met Geesken Holthúisen in de Rooms-katholieke kerk te Delden. Als deze informatie juist is, gaat het hier mogelijk om een schuilkerk in Delden Gericht, want pas in 1786 kregen de katholieken weer de beschikking over een kerkgebouw, de nieuwe Blasius, net buiten de muren van de stad.

Rond 1715 wordt **Jannes Beúkerink** geboren. Hij is schilder van beroep en woont in de stad. Curieus is dat zijn naam genoteerd staat in het trouwboek van de Nederlands Hervormde gemeente van Delden. Zeer opvallend is ook dat zijn naam voor het eerst met een -eu- gespeld wordt. (Maar wel met eú, een accent op de u, waardoor ik denk aan een u-klank.)

Op 30 januari 1756 wordt **Frerik Búkkerink** geboren. Hij is Rooms-katholiek. Hij is smid van beroep. Hij verlaat Delden en trouwt - als kersverse Poorter - rond 1790 in Amsterdam met Judith Klumper. Zij sterft in het kraambed. Hij hertrouwt in 1795 met de begijn Hendrikje Boechorst. In 1809 koopt hij een huis met erf in de Oudezijds Armsteeg en eindigt als Meester Smid.

Op 13 september 1799 wordt **Johannes Antonius**(1) geboren. Hij wordt smid, net

als zijn vader. Hij trouwt in 1826 met Johanna Koopman. Zij komt bij hem wonen in de Vergulde Eland. Zijn moeder Hendrikje, net een jaar weduwe, woont er ook. Zij sterft in 1832. Op een bepaald moment wonen Johannes en Johanna op de Baangracht H 13 (tegenw. Lijnbaansgracht?) in Amsterdam. Zij krijgen 12 kinderen.

Op 14 februari 1834 wordt als vijfde kind **Johannes Cornelis Frederik** geboren. Hij wordt smid, als zijn vader en opa. Hij trouwt in 1856 met de drie jaar oudere dienstbode Maria Christina van Assendelft. Zij is Nederlands Hervormd !! Ze gaan wonen in de Groote Oosterburgerstraat.

Op 13 januari 1857 wordt als eerste van vijf kinderen **Johannes Antonius**(2) geboren. Aanvankelijk wordt hij smid, maar later machinist en hij eindigt als slager. Epiloog

Uit de duistere Middeleeuwen doemen ze op, de Beukers op het vlas en hun ingezonen.

Plots is er een hofstede. Bokkerink heet het. Het ligt vlak tegen het stadje Delden in Overijssel.

Het grote stuk land er omheen heet ook zo. Het is bekend in de streek.

Een van de bewoners heette Henrick. Zijn achternaam wordt geschreven als Boickerinck. Als hij dood is, verkoopt zijn dochter grasland, dat ze van hem erfde.

Verderop, in het stadje, waagt ene Jan Beuckerinck een sprong naar Amsterdam, maar het kost hem wel zijn naam.

Dan vanaf ongeveer 1660 ontspringt er een spoor dat niet meer onderbroken wordt en naar ons toe loopt, in een rechte lijn. Mensen krijgen namen die worden opgeschreven, met erbij de dag van de geboorte, de dag van hun trouwen en de dag van het sterven. En hun beroep.

Dezelfde gegevens van de vrouw die trouwt. En in welke kerk ze trouwen. En hoe hun kinderen heten.

Soms is er een contract, over eigendom. Over bezit van de erflater. En wie erft.

Onder Franse invloed, vanaf 1800 ongeveer, krijgen de straten namen, en de huizen nummers. Ook die worden nu opgeschreven. Verhuizingen worden genoteerd.

Soms, vanuit het papier, duikt er iets op van een schim. Die Frerik bij voorbeeld, die smid is geworden, een voor die tijd geavanceerd beroep, en die op avontuur gaat naar Amsterdam, waarschijnlijk omdat hij gehoord heeft dat daar werk is, hij is een ondernemer, een zelfstandige, een trek in de familie die navolging krijgt. Hij neemt verantwoording voor zijn dochter, als zijn vrouw sterft in het kraambed. Hij verdient

het geld om een werkplaats te kopen, waar hij als Meester Smid jonge mensen opleidt. Ook de Johannes Antonius(2) krijgt contouren, maar bij hem denk je meer aan iemand die juist geen vaste grond onder de voeten heeft en rusteloos blijft zoeken naar houvast.

Ze begonnen als boer, ze werden schilder, en toen smid. In het metaal dus (!) ...

Hier sluit ik deel I af. Want vanaf nu krijgen de namen door foto's gezichten ...
Vanaf nu krijgen die gezichten een identiteit. Én vanaf nu heb ik ze zelf gekend.

P.s. Een familie enkel langs de mannelijke lijn terug volgen is eigenlijk volkomen ouderwets, discriminerend én misleidend, ik weet het. Het bevat de suggestie alsof ik, Ad Beukering, rondloop met de genen van Jan Boekerink, die rond 1660 werd geboren, en mijn 9de voorvader is, ofwel mijn betbetbetbetbetbet-overgrootvader. Maar in feite zijn zijn genen in mij gereduceerd tot 1/512de deel!
(Dat correspondeert precies met zijn naam, zullen we maar zeggen, meer is er van hem ook niet over.)

Hoewel ik dus de oude patriarchale lijn volg, zal ik proberen vanaf mijn grootmoeders (omdat ik ze zelf ken of ken van horen zeggen) de vrouwen die ik in mijn familie tegenkom evenveel recht te doen.

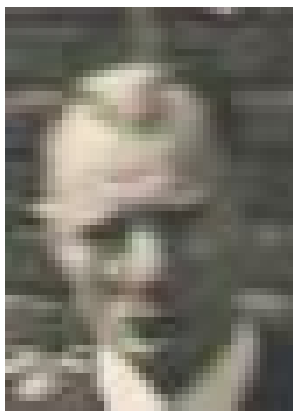
Je erft de fysieke genen van je voorouders, maar ook de mentale genen, die we sinds Richard Dawkins 'memen' noemen. We gaan op zoek.

Ik heb het gevoel dat ook ik van beroep veranderd ben en rechercheur of detective geworden ben.

Ik zoek sporen waarmee ik een tak uit de familieboom kan reconstrueren, waarmee ik tegelijk het afsterven van die tak nog een tijd kan tegenhouden.

1913 - 1938

Lambertus Beukering en
Maria Gertruda Litjens

Lambertus Beukering

★ 21 augustus 1886 te A'dam

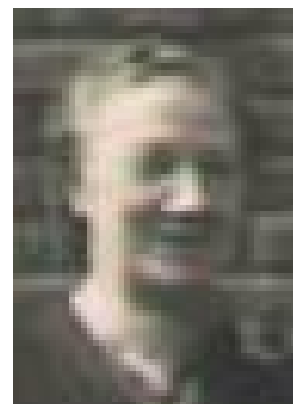
† 17 juni 1980 te Nijmegen

x

Maria Gertruda Litjens

★ 28 december 1891 te Venray

† (1959?)

Zij trouwden op 3 juni 1913 te Nijmegen.

Generaties zijn ons voorgegaan. Zij hebben geleefd en keerden terug in de anonimiteit. Alleen hun genen leefden voort in hun kinderen. Zelf verdwenen ze en met hen hun verhalen.

Ik spreek hier over de gewone mensen waartoe mijn familie behoort.

Zij kwamen en gingen. Maar ineens blijft er een naam over. Op een grafsteen. Of opgemaakt in een akte. Sinds Lodewijk Napoleon werden de namen van alle burgers genoteerd mét de drie hoogtepunten:

geboorte, huwelijk, dood.

Dan gaat het snel: in de 19de eeuw bewaart de foto het gezicht. In de 20ste eeuw legt de film stem en beweging vast en in de 21ste eeuw registreert de iPhone bij wijze van spreken elke dag van het leven.

We zijn uit de anonimiteit gekropen en laten behalve onze genen nu ook foto's na en op video vastgelegde minuten. De belangstelling ervoor overleeft ons één of twee generaties. De dragers van de herinneringen zelf, de mensen en de apparaten verouderen, vervagen, verdwijnen.

Behalve als je schrijft. Wie schrijft die blijft. Iets langer.

Ja? Langer? Of is alles illusie?

Waarom schrijf ik? Ben ik dan zo belangrijk dat ik nog lang een ankerpunt wil zijn voor mijn kinderen en kleinkinderen en wat daarna nog komt? Ik weet het niet. Ik bepaal het niet. Ik bepaalde net als Heleen hun genen. Zoals die voor mij werden bepaald. Ik bepaalde hun 'memen' veel minder.

Nee, ik ben geen ankerpunt. Hoogstens, en misschien, een herkenningspunt. Daarom neem ik me voor zo goed mogelijk te schrijven. Het houdt me gaande. Het is leuk werk. En ik heb het gevoel dat ik ook voor mijn ouders en voorouders iets doe: ik laat ze herrijzen, verdomd, ze zijn in mijn handen. Ik breng ze - vaag, maar onmiskenbaar - tot Leven. In mijn hoofd. In het hoofd van mijn kinderen.

Zelf weten zij het niet. Zij zijn er niet.

Zij zijn niet dan in ons hoofd.

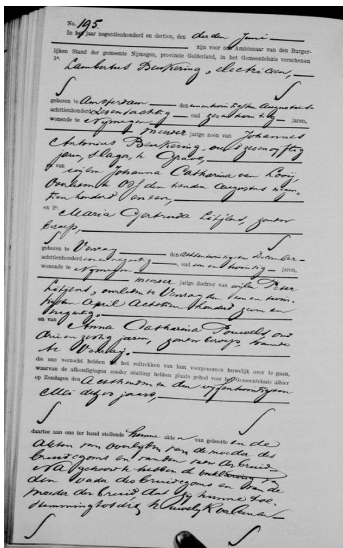
Beroep: ELEKTRICIEN.

Beroep van Trui Litjens: DIENSTBODE

Lambertus Beukering en Gertruda Litjens kregen 8 kinderen:

Jo Johanna Catherina Josephina, (19 mei 1914 - 27 oktober 1941)
Do Theodora Johanna (18 januari 1916 - ?)
Jan Johannes Antonius, (8 maart 1917 - 21 november 1994)
Truus Maria Gertruda (2 oktober 1918 - ?)
Bep Lambertus Antonius (2 december 1919 - 5 februari 1941)
Iet
Wim Wilhelmus F. J. (25 oktober 1924 - 2013?)
Can Canisius M. A. (1929 - ?)

Huwelijksakte van Lambertus Beukering en Maria Gertruda Litjens, gehuwd te Nijmegen op 3 juni 1913. De akte beslaat 2 pagina's: (Zie Trouwacte L Beukering)

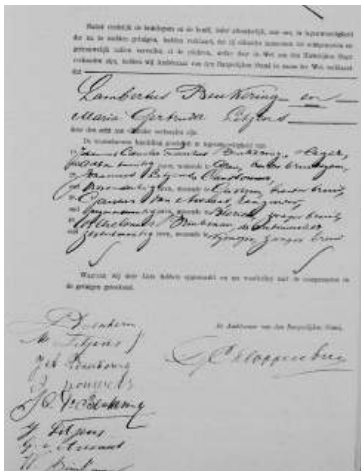
No. 195

In het jaar negentienhonderd en dertien, den *derden Juni* zijn voor ons Ambtenaar van den Burgerlijken Stand der gemeente Nijmegen, provincie Gelderland, in het Gemeentehuis verschenen

1° *Lambertus Beukering, electricien*, geboren te *Amsterdam* den *een en twintigsten Augustus* achttienhonderd*zesentachtig* oud *zes en twintig* jaren, wonende te *Nijmegen* *meerderjarige* zoon van *Johannes Antonius Beukering, oud zes en vijftig* jaren, *slager, te Grave*, en van *wijlen Johanna Catharina van Looij, overleden te Oss den tienden augustus negentienhonderd en een*,

en 2° *Maria Gertruda Litjens, zonder beroep*, geboren te *Venray* den *acht en twintigsten December* achttienhonderd*deen en negentig*, oud *een en twintig* jaren, wonende te *Nijmegen* *meerderjarige* dochter van *wijlen Peter Litjens, overleden te Venray den een en twintigsten April* achttienhonderd *zeven en negentig*, en van *Anna Catharina Pouwels oud drie en zestig* jaren, *zonder beroep*, wonende te *Venray*, die ons verzocht hebben tot het voltrekken van hun voorgenomen huwelijk over te gaan, waarvan de afkondigingen zonder stuiting hebben plaats gehad voor het Gemeentehuis alhier op Zondagen den *achttienden en den vijftwintigsten Mei* de *zes* jaars, daartoe aan ons ter hand stellende *hunne* akten van geboorte en de akten van overlijden van de moeder des bruidegoms en van den vader der bruid.

Na gehoord te hebben de verklaring van den vader des bruidegoms en van de moeder der bruid, dat zij *hunne toestemming tot dit huwelijk verleen* en

Nadat eindelijk de bruidegom en de bruid, ieder afzonderlijk, aan ons, in tegenwoordigheid der na te melden getuigen, hadden verklaard, dat zij elkander aannemen tot echtgenooten en getrouwelijk zullen vervullen al de plichten, welke door de Wet aan de Huwelijken Staat verbonden zijn, hebben wij Ambtenaar van den Burgerlijken Stand in naam der Wet verklaard dat *Lambertus Beukering en Maria Gertruda Litjens* door

den echt aan elkander verbonden zijn.

De voorschreven handeling geschiedt in tegenwoordigheid van
1° *Johannes Cornelis Frederikus Beukering, slager,*
oud *acht en twintig* jaren, wonende te *Grave, broeder bruidegom,*
2° *Johannes Litjens, landbouwer,*
oud *viereindertig* jaren, wonende te *Geesteren, broeder bruid,*
3° *Gerardus van Avesaat, rangeerder,*
oud *negenentwintig* jaren, wonende te *Blerick, zwager bruid,*
4° *Wilhelmus Brinkman, mandenmaker*
oud *zesentwintig* jaren, wonende te *Nijmegen, zwager bruid.*

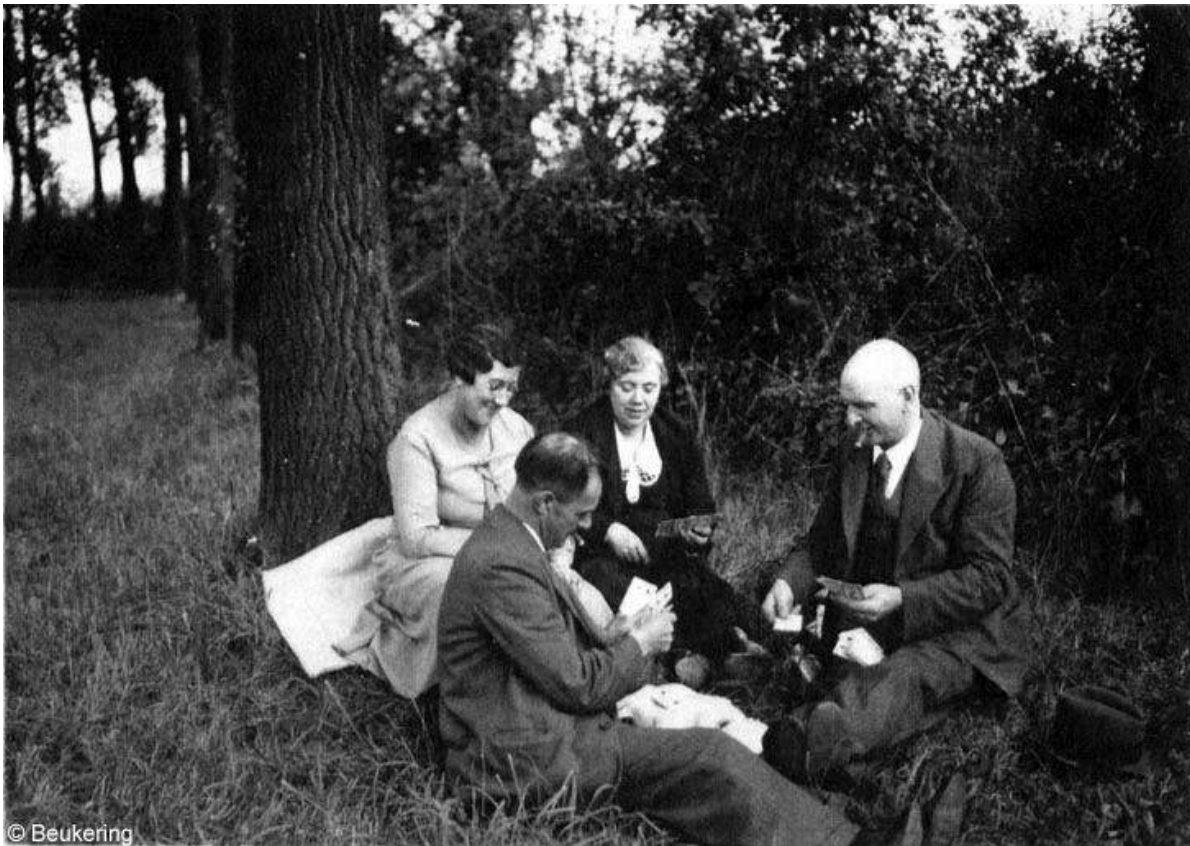
Waarvan wij deze Akte hebben opgemaakt en na voorlezing met de comparanten en de getuigen geteekend.

LBeukering
M Litjens
J A Beukering
A pouwels
J C. F. Beukering
J Litjens
G. v. Avesaat
W. Brinkman

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,

GCKloppenburg

Voor een kopie van het "[Uittreksel](#) uit het Geboorten-register" van Lambertus Beukering:
Zie p. 194.

Deze foto uit 1933 is de oudste die ik van mijn opa ken. Ik dank hem aan Tineke Toussaint, de vrouw van wijlen Can Beukering, die hem op internet publiceerde.

Links zit Trui Litjens naast haar zus Anna. Op de voorgrond links: Lambertus Beukering en rechts Willem Brinkman, echtgenoot van Anna. Willem was mandenmaker en had een winkel in rieten meubels in de Pauwelstraat.

Onder de winkel was een magazijn. Daar zat zijn zoon Jacques te vlechten. Op een dag leerde hij mijn broer Bep en mij hoe dat moest. Ome Jacques was 'achterlijk', zoals dat heette. Hij had tijdens de bevalling te lang geen zuurstof gehad. Willem en Anna hadden nog een dochter Knies.

Zou deze foto gemaakt zijn op een vrije zondagmiddag? De mensen trokken dan graag de natuur in. Het viertal verkeert in wat je noemt hun 'gelukkiger jaren'. De crisistijd is begonnen, maar voor deze mannen kon er nog best een sigaartje af. Als je het niet wist, wie zou er vermoeden dat Bertus en Trui op dat moment thuis acht kinderen hadden? Die zich op de Daalseweg 28 bevonden. Jo, de oudste, is dan 19 jaar, de jongste, Cannie, is 4. Kennelijk zijn hun ouders er gerust op.

Trui en Anna hadden nog een zus Litjens uit Venray. Hier lopen ze met de moeder erbij, maar ik heb geen idee welke van de vier mijn oma is. Op de foto (ook van Tineke Toussaint) tonen zij van voren en van achteren wat saamhorigheid, wat eendracht vermag. Hoe je je sterk voelt in een vreemde stad. Hoe je elkaar op het rechte pad houdt.

Ik denk dat ik het goed raad: zij gingen de vertrouwde gang ter kerke! Toen nog verplicht op straffe van doodzonde. Was het geen zondagmorgen? Was het geen feest en waren ze niet op weg om de Heer te dienen, te loven en te danken? In het ZWART naar het feest en met hoed, zoals het hoort?

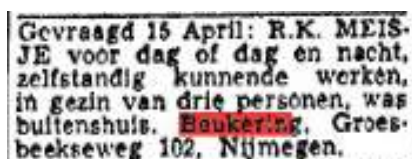
Yes! Zij waren geroepen, en gaven gehoor.

Wie ziet aan de foto dat dit *jonge* vrouwen zijn? De twintigste-eeuwse wereld om hen heen was opgedeeld in zuilen, elk met een eigen ideologie. Deze vrouwen behoorden tot de katholieke zuil. De macht van de kerk was enorm, bepaalde alles tot het seksleven toe. Dat het enkel diende om kinderen te krijgen. Liefst veel. En dat dit leven maar voorlopig was. En dat er ook een hel was na de dood. En dat als je niet luisterde, je doodzonden kon doen en in die hel kwam. Tenzij je op tijd biechtte en beloofde dat je het nooit meer zou doen. Dat troostte.

Maar geen troost zonder grote angst. Die angst gaven ze door aan hun kinderen.

En de sociale controle was groot. Het verenigingsleven bloeide. Als je ergens bij hoorde, voelde je je sterk, want beschermd tegenover de gevaarlijke wereld, die zo veranderd was met al die snelle auto's, vliegtuigen, stoomtreinen, fabrieken. En andersdenkenden waren ongelovigen, een prooi van de duivel, je moest hen bestrijden. Daarom ging je naar een katholieke jeugdvereniging, een katholieke sportclub, een katholieke school, werd je verliefd op een katholieke jongen of een katholiek meisje.

L. Beukering toonde graag dat hij Rooms was. In 1954 plaatste hij nog een advertentie voor een uitsluitend Rooms-Katholiek meisje.

Gevraagd 15 April: R.K. MEISJE voor dag of dag en nacht, zelfstandig kunnende werken, in gezin van drie personen, was buitenshuis. Beukering, Groesbeekseweg 102, Nijmegen.

Ik heb mijn opa gekend. Vanaf de Tweede Wereldoorlog. Mijn moeder (1918) kent hem vanaf de dag in augustus 1940 dat ze kwam inwonen bij de familie op de Groesbeekseweg 102.

Wat er vóór die tijd gebeurde heeft ook zij van horen zeggen.

Gelukkig vind ik (niet altijd) betrouwbare feiten in het Nijmeegs Stadsarchief en het Gelders Archief met adresboeken en vooral de onlangs gedigitaliseerde oude edities van De Gelderlander.

Uit de adresboeken kan ik de volgende lange tijd vaag en foutief in de herinnering gebleven locaties traceren:

- In 1913 en 1914 woonde L. Beukering in de **2de Walstraat op nr. 57**.
- In 1915, 1916 en 1918 woonde daar ook J. A. Beukering, de machinist.
- In 1920 woont L. Beukering in de Ten Katestraat op nr. 13.
- In 1922, 1924, 1926 en 1928 woont L. Beukering in de **van de Havestraat op nr. 49**
- In 1931, 1932, 1934 en 1936 woont L. Beukering in de **Daalseweg op nr. 28**, met een winkel op nr. 30.
- In 1938 woont hij in de **Groesbeekseweg op nr. 102**, met de werkplaats op nr. 98.

Dit is het huis op de 2de Walstraat 57 zoals het er nu uitziet na de renovatie van begin 21ste eeuw.

Het huis op nr. 99 toont waarschijnlijk meer het gezicht van nr. 57 van een eeuw eerder.

Ik waag mij aan de volgende reconstructie:

Als mijn opa op 3 juni 1913 trouwt, gaat hij met Trui Beukering - Litjens op de 2de Walstraat 57 wonen. Hij is van beroep elektricien (monteur) en werkt in een garagebedrijf aan de Graafseweg. (Nu een pompstation.) Bij de brug. Of was het de St. Annastraat? Trui Litjens had tot dat moment een 'diensje', op de St. Annastraat. Hoe ze elkaar getroffen hebben? In het katholieke verenigingsgebouw Het Kolpinghuis?

In 1915 woont Johannes Antonius de machinist (58 jr) ook op dit adres. Vreemd, want zijn tweede vrouw Johanna van Kempen sterft in 1916 in Grave. Was hij dan gescheiden van haar? Of klopt het jaartal niet, moet het 1916 zijn? Kwam hij toen inwonen bij zijn zoon voor zijn Ouwedag?

Als hij in 1919 sterft, gaat Lambertus met vrouw en 3 kinderen in de Ten Katestraat wonen. (Niet ver van zijn werkplek dus.) Daar wordt Bep geboren: kind nr. 4.

In 1922 verhuist mijn opa naar de Van de Havestraat 49, een hoekhuis. (Het pand bestaat niet meer. Het is gesloopt. Op die plek staat nu een flat.) Hij begint samen met een compagnon een eigen bedrijfje, met telefoon. Hij maakt zich kenbaar in de krant met nieuwjaarswensen. In De Gelderlander van 31 december 1923 en in die van 31 december 1924 staat tussen die van een aantal andere ondernemers deze advertentie:

BEUKERING & Co.,
Electro-Technisch Bureau,
v. d. Havestraat 49, Nijmegen.
Telef. 409.
p. f.

Dan, plotseling, op 2 april 1930, verschijnt dit bericht in De Gelderlander:

KENNISGEVING!

Hierdoor heb ik de eer U mede te deelen, dat ik (door ontbinding der Firma **BEUKERING & Co. Electro-Technisch Installatie-Bureau**) mij met ingang van **1 APRIL j.l.** voor **elgen rekening** heb gevestigd.

Voor Uwe gewaardeerde opdrachten, bevel ik mij beledfd aan.

Hoogachtend,
L. BEUKERING

v. d. Havestraat 49
Telefoon 409

30

Blijkbaar maakt hij zich los van zijn compagnon en begint 'voor zichzelf'.

Maar nog geen 6 maanden later is het feest. Hij is met gezin van inmiddels 8 kinderen verhuisd naar de Daalseweg 28 en opent naast de Firma ook een winkel op nr. 30. Achter de toonbank: Trui Litjens.

(Volgens mijn moeder, die nooit een goed woord sprak over Trui Litjens, was ze volkomen onge-schikt voor die winkel, maar gelukkig herstelt Tineke Toussaint de familie-er door te stellen dat haar schoonmoeder een winkel in elektrische artikelen dreef in de Daalseweg. Ze dacht op nr. 22)

Daalseweg 28 - 30. Het gaat om de twee inspringende deuren rechts van het etalage-ram.

Op zaterdag 20 september 1930 staat in De Gelderlander de volgende advertentie:

Heden geopend
**een zaak in Electro-technische-
en Radio-artikelen**
Lampen en Kronen

Groote sorteering — Concurrerende prijzen
Belieft tot een bezoek uitnoodigend
Hoogachtend 100

L. BEUKERING
Daalscheweg 28 en 30

Dit moet een gloriëdag voor de familie geweest zijn, die door het volgende artikel elders in de krant van de kant van de redactie een extra duw in de rug krijgt:

Firma L. Beukering.

De Daalscheweg heeft den laatsten tijd een geheel ander aanzien gekregen door de vestiging van verschillende winkels, wier panden de aesthetica van het oostel. deel dezer stad hebben bevorderd. Niet in het minst heeft hiertoe bijgedragen het winkelhuis aan den Daalschenweg 30, dat de firma L. Beukering als radio- en electrotechnisch bureau heeft ingericht. De frissche en toch harmonieerende kleuren, waarin deze winkel gestoken is, de alleszins toonbare etalage met de zich daarin passende expositie van radio-toestellen, onderdeelen en loud-speakers maken het radio- en electrotechnisch bureau L. Beukering tot een waardige zetel van den koophandel en kundigheid.

Niet alleen houdt de firmant een groote voorraad radio-artikelen, doch kan den bezoekers een wellicht ieder bevredigende collectie electrische artikelen, zooals lampen, theeketeltjes, boodroosters e.a. voorzetten. Het intérieur verradt vakkunde en kennis van zaken. Nog altijd 2 factoren van importantie.

Op 31 december 1930, 1931, 1932 en 1933 stuurt L. Beukering (identieke) nieuwjaarswensen:

L. BEUKERING
Electro-Technisch Bureau
Daalscheweg 28-30, Nijmegen
Telefoon 409.
p. f.

Op 17 september 1931 ligt de nadruk op de kachels:

ELECTRISCHE KACHELS
IN ALLE SOORTEN
Strijkijzers
Kaplampen
Kronen enz.
L. BEUKERING
DAALSCHEWEG 30

Dan, in 1938 blijkt L. Beukering zich met gezin gevestigd te hebben op de Groesbeekseweg 102, een bovenhuis met 2 verdiepingen. Van weduwe Mevr. de Vries, die beneden woont op nr. 100, heeft hij tevens de Werkplaats achter het huis gehuurd (nr. 98).

Hij woont nu echt "op stand." Trui Litjens zal later tegenover mijn moeder verloochenen dat ze ooit op de St. Annastraat een diensje heeft gehad.

Twee van zijn kinderen zullen er sterven. De anderen vliegen een voor een uit het nest.

Oma zal sterven rond 1959. Mijn opa zal er tot rond 1980 blijven wonen.

In de naastbij gelegen St. Antonius van Paduakerk laat mijn opa op de voorste kerkbanken 2 plaatsen permanent reserveren voor zichzelf en zijn vrouw. Twee

geëmailleerde naamplaatjes geven hem het recht om eventuele kerkgangers die zijn plaatsen hebben ingenomen naar elders te verwijzen.

Hoe ging het eigenlijk met de Firma L. Beukering, met DE ZAAK?

Toen ik jong was, in de vijftiger jaren, hoorde ik namen vallen waar men trots op was. Kloosters als Bergmanianum en Albertinum. Ook de naam van het Canisius College viel wel eens. Klanten die hij mede dankte aan het publieke feit dat hij Rooms-Katholiek was.

Maar de jaren ervoor? Hoe ging het hem af tijdens het interbellum? De crisisjaren?

De lichte eikenhouten voordeur is nr. 102. Rechts daarvan de later ingezette deur van Mevr. de Vries, dan haar erker, dan rechts daarvan de groene poort die via een gangetje toegang geeft tot de Werkplaats achter het huis. Het heeft nr. 98. Rechts van het gangetje een deel van de pastorie van de St. Antonius van Paduakerk.

Als er in de stad een winkel of bedrijf werd geopend, of heropend na een verbouwing, was dat Nieuws voor De Gelderlander. Er werd een verhaal bij gemaakt: wie de eigenaar was, wat voor winkel of bedrijf het was, welke architect de vorm van de bouw of ombouw had bedacht, wie de zaak had opgeschilderd, en wie de elektrische installatie ofwel HET LICHT had verzorgd. Zo verschijnt de naam van mijn opa een aantal keren. Het moeten hoogtepunten voor hem zijn geweest in zijn carrière:

- 3 november 1922: “De firma Beukering uit de Van de Havestraat bracht de elektrische installatie aan voor keurslagerij H.A. Jansen, Zeigelbaan 66.”
- 24 juni 1932: Voor drogisterij Joh. Hofman, Daalseweg 3 (Vermoedelijk werd deze zaak dus door Frans Idema, echtgenoot van Iet Beukering overgenomen)
- 3 december 1932: Voor dhr. Van Welie, Mariënborg 8;
- 20 maart 1933: voor Huize Theresia;
- 19 september 1933: voor de firma W. Verkroost, v. Rosendaalstraat (verhuisbedrijf);
- 29 augustus 1936: voor dhr. A. de Vrij, winkelpand Houtstraat 65;
- 3 juli 1937: voor H. van Pelt, brood- en banketbakkerij, In de Betouwstraat 16;
- 6 maart 1951: voor het Universiteitshuis, Oranjesingel 3.

Het lijkt er op dat hij zich redelijk door de crisisjaren heeft kunnen heenslaan.

Maar ook hij had het niet gemakkelijk in de oorlogsjaren. Ook hij zocht de ruil- en tweedehands markt op. Kijk eens naar deze advertentie van 8 januari 1945:

**TE RUILEN een Jongenspakje,
12 á 13 j., tegen een idem
15 á 16 j., eventueel met
bijbetaling. Tevens Het- en
Ontbijtervies te koop ge-
vraagd. **Beukering**, Groes-
beekscheweg 102. 58993**

Het moet voor de jongste, voor Cannie geweest zijn, die uit de kleren was gegroeid.

Misschien had hij het ook moeilijk, omdat hij weigerde voor de Duitsers te werken. Bovendien had hij in het voorjaar van 1941 zijn gedoodverfde opvolger en oudste zoon Jan Beukering na ruzie de laan uitgestuurd. Waarom? Volgens mijn moeder omdat hij de monteurs van het werk hield met eindeloos gedelibereer over de verrichtingen van voetbalclub NEC. Maar misschien had de vader ook gewoon te weinig werk. Of wilde hij dat Jan eerst elders het vak leerde. Of

was hij de overlast beu van Jan met vrouw en kind en wilde hij dat ze eindelijk op zichzelf gingen wonen?

Allemaal min of meer waar. Maar ik denk dat de werkelijke reden een langere geschiedenis had en niet goedaardig was. Bertus (niemand durfde hem zo aan te spreken, het was voor iedereen 'Pa', ook voor zijn vrouw, ik weet ook niet of Bertus wel klopt), Bertus was trots op wat hij gepresteerd had, hij had zich opgewerkt door heel hard werken, hij had nu een eigen bedrijf en had zich zelfstandig gemaakt. Dat is ook zo. Maar hij deed wel eens schamper over de 'huidige' tijd: ze wisten niet meer wat werken was. Zo vond hij zijn beide zoons Jan en Bep klaplopers, die nog niets gepresteerd hadden. En dat liet hij ze goed voelen. Ik denk niet dat ik hem onrecht doe door te schrijven dat hij zijn oudere zoons negatief benaderde, hij was niet tevreden over hen, en met de bedoeling om hen te stimuleren dreigde hij hen met zijn afkeuring, zei hij dat er van hen op deze manier niets terecht kwam en dat als zij in de Zaak wilden komen, zij eerst het vak moesten leren, liefst elders, waarna hij nog wel eens zou kijken of hij ze aannam.

Jan nam die houding over. Ik heb het stereotiepe zinnetje dat hij zei, toen hij later de baas was over de monteurs, maar niet tevreden over hun werk: "Wat maak je me nou klaar?" in mijn oren zitten. Het was een vernederend zinnetje, op schampere toon uitgesproken. De toon van iemand die het eigen minderwaardigheidsgevoel omzet in verachting jegens de ander, de klungel.

Ik denk dat de houding van Bertus mede voorkwam uit ijdelheid, uit trots, hij had iets gepresteerd en zij hadden nog niets gepresteerd, dus kom maar terug als je bewezen hebt dat je ook iets kunt.

Het effect van die houding was omgekeerd evenredig. Bep voerde in zijn puberteit niets uit, was bovendien enkele jaren ziek (door tbc?), Jan kreeg problemen op de Mulo, was recalcitrant, vervelend, en door zijn minderwaardigheidsgevoel opschepperig, onsportief. Hij kon notoir niet tegen zijn verlies.

L. B. had een vriend: W. Riede. Dat was een Rijksduitser, (= Staatsburger van het Duitse rijk) die net als hij een elektro-technisch installatiebureau in Nijmegen had, en wel op de Holtermanstraat 9 - 16. Ondanks concurrenten, toch vrienden. Bertus belde zijn vriend met de vraag of hij Jan kon gebruiken.

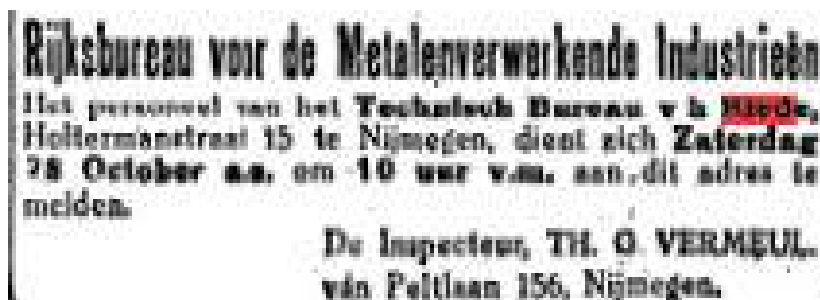
Wist L. B. soms van de advertentie die op 4 augustus 1941 in De Gelderlander was verschenen:

Op 13 november van datzelfde jaar verscheen nóg een advertentie, waarin Bureau W. Riede vroeg om “bekwame elektro-monteurs.”

Riede hād dus werk. Ook van zĳn bureau heb ik in De Gelderlander een bericht uit het midden van de 30er jaren gevonden, van een project waarvan Riede de elektrische installatie had verzorgd. Maar nu was het oorlog en de rijksduitser Riede heeft zich geroepen gevoeld zĳn landgenoten te steunen. Het moet hem ter ore zĳn gekomen dat de Duitsers in Havelte een vliegveld aan wilden leggen. Toen heeft hij zĳn nieuwe monteur Jan Beukering overgehaald om daar voor goed geld te gaan werken. Mijn vader, die vrouw en twee kinderen had, ging. Eens in de veertien dagen kwam hij thuis. [Zie: ➡](#)

Als de geallieerden in september 1944 het zuiden van het land hebben bevrijd en Nijmegen frontstad is geworden, is Riede ineens spoorloos. Exact op dat adres, Holtermanstraat 9-16, heeft op 22 januari 1945 ene Vermeul zĳn intrek genomen, (hij woonde daarvóór op de Van Peltlaan 156), duidelijk door de overheid aangesteld om de door granaten getroffen zaak weer op te bouwen. Hij deed eerder op 26 oktober 1944 een omineuze oproep aan het personeel dat voor Riede had gewerkt:

Wist Jan Beukering van deze advertentie? Hij heeft zich in ieder geval niet gemeld. Hij heeft zich stil gehouden.

Feit is dat hij tegen het eind van de oorlog over de grens in Duisburg werkte, waar hij in een van de schuilkelders een bombardement van de geallieerden overleefde.

In die tijd kwam hij, om niet gezien te worden, 's nachts soms thuis met eieren en spek, voedsel dat normaal haast niet te krijgen was.

Er zijn enkele aanwijzingen dat Bertus Beukering enigszins actief was in de “plaatselijke afdeling” van de pas opgerichte Nederlandse Katholieke Metaalbewerkerbond. In de krant van 8 april 1918 staat vermeld dat de secretaris enige mededelingen deed over gevoerde en nog te voeren loonacties en dat er zes bestuursleden gekozen moesten worden vanwege het periodiek aftreden van enkele heren, o.a. “Beukering”.

(Het aftreden lijkt reglementair te zijn geweest. Of speelde het feit mede een rol dat de dood van Johannes Antonius aanstaande was?)

In de krant van 6 juli 1945 staat een kort verslag van de eerste vergadering na de oorlog van de Patroonsafdeling van de K.G.V., voorgezeten door de “Eerwaarde Praeses.”

Omdat veel leden niet aanwezig waren, werd besloten de verkiezing van een nieuwe ambtman (jur. term: drost, baljuw, schout) en de aanvulling van een nieuw bestuur uit te stellen tot de jaarvergadering. “De vice-Ambtman, de heer J. Lauran en de tweede secretaris, de heer L. Beukering, zullen zoolang de opengevallen functies waarnemen.”

(De Katholieke Gezellenvereniging resideerde in het Kolpinghuis aan de Smetiusstraat. Het werd gebouwd in 1882 en 1883 naar een ontwerp van Pierre Cuypers. Het deed dienst als verenigingsgebouw van de in 1880 opgerichte Nijmeegse afdeling van de Katholieke Gezellenvereniging (later Kolpingvereniging). Na de Tweede Wereldoorlog nam de omvang zo sterk af dat hij werd opgeheven. (Ook landelijk.) Het is nu een zalencentrum.)

Hoewel je niet kunt zeggen dat mijn opa sociaal echt actief was, verstopte hij zich toch ook niet. Misschien sluimerde er wel een bestuurder in hem, maar was hij te

eigenwijs, te principieel en te weinig politiek ontwikkeld. Ik vermoed het.

Uiteindelijk ging hij toch liever met concurrent en Rijksduitse vriend Riede op vaste plaatsen op de eretribune bij NEC zitten. (Pas toen Riede verdween, kreeg oudste zoon Jan diens zitplaats.)

Ik herinner mij dat vader en zoon eenmaal per jaar naar Utrecht reisden voor de Jaarbeurs. Ze genoten van de nieuwe vindingen op hun vakgebied, de metaalnijverheid. Op een dag stond er een draaibank in de Werkplaats, een wonder van techniek. Het apparaat was zo zwaar dat er onder de houten vloer in de kelder een dikke betonnen plaat werd opgetrokken, waarop hij kon worden gemonteerd met grote bouten en moeren. Honderd procent waterpas.

De machine had beitels, die snel draaiende koperen stangen in elke vorm kon slijpen, op een honderdste millimeter nauwkeurig.

Ooit draaide mijn opa voor mijn Meccano-does een geelkoperen wiel met een naaf.

De machine was peperduur en werd behandeld als een gouden kalf.

Tot meer dan een hobby heeft hij niet gediend...

IK HEB DUS mijn opa en oma gekend. Ik herinner mij de eerste bezoeken in de jaren 1947, 1948, met kerstmis en op verjaardagen: mijn vader Jan en mijn moeder Charlotte (uit de Gaffelstraat 1 bij de Goffert) met hun kinderen Beppie en Attie.

De Groesbeekseweg 102 had een statige voordeur met een koperen deur- en belknop. Blinkend opgepoetst door het dienstmeisje. De bel zelf hing binnen hoog achter de deur en had een klepel. De deur werd van boven opengetrokken door een touw. Naast de deur aan de binnenkant hing een sleutel, een lange loper met een ketting en een plankje. Die pakte je als je in de Werkplaats achter de poort op nr. 98 wilde.

Vóór je, naast de trap naar boven, was een smal houten luik. Die ging heel af en toe open. Er zat een voorraadkelder onder. (In de oorlog stond daar havermout op voorraad, waarvan hij een deel aan mijn moeder gaf voor haar twee kinderen.) Boven aan de trap was een overloop. Daar hingen jassen aan een kapstok met haakjes aan een verchromde stang. Links was de keuken, rechts daarvan het kantoor met balkon en met twee tegen elkaar geschoven bureau's en de telefoon aan de muur. Als de deur naar het achterkamertje openstond zag je het grote tekenbord, waarlangs een liniaal schoof, opgehangen aan een ijzeren arm met een veer. De hoek om naar links kwam je rechts in de huiskamer. Daar zat de familie rond de tafel, waarop een dieprood

Perzisch tafelkleed lag. De pater familias zat altijd aan de kant van het zwarte buffet, dat achter hem stond met daarop een jeneverfles en een fles gele advocaat voor de vrouwen. Op de tafel kopjes van porselein, met rode bloemetjes, de theekopjes laag en breed, de koffiekopjes hoger en smal. Gebakjes met veel slagroom op schoteltjes met zilveren vorkjes.

De kamer had een deur naar het balkon en schuifdeuren naar de salon. Daar stond met kerstmis tussen de zware meubelen en lage tafel een hoge kerstboom met veel gekleurde glinsterende ballen en engelenhaar, een ster in de top, en op een lage tafel een ruime grot van zwart grotpapier met de kribbe met het bijna naakte kindje Jezus en Maria en de goede sint Jozef en de ezel en de os en de herders met schapen, allemaal beeldjes van gips, alles op een groot veld van mos. Ik voel nog de sfeer van warmte door het rode licht dat van diep uit de grot kwam. Maar warmte is niet het epitheton dat ik - achteraf - geef aan de sfeer rond de tafel. Er werd gelachen en gepraat, maar er werd over veel ook niet gepraat, over veel niet gelachen.

Maar dat is kritiek achteraf. Als kind voelde je je ongemakkelijk, een beetje beklemd, maar zonder dat je je dat erg bewust was, de dingen waren zoals ze waren.

Het gesprek ging een tijdlang over de nachtmis met het koor dat zo prachtig gezongen had.

De mannen dronken en rookten, de vrouwen breiden, haakten of smokten terwijl ze praatten, meestal onderling.

Oma zat nooit aan tafel. Zij zat meestal met hoed in de fauteuil bij de kachel, soms aan het raam. Zij had veel last van migraine, vandaar de hoed. Opa behandelde haar minzaam, maar ook grinnikend als om een kind. Vrouwen waren anders, dat kon je goed merken, zij hadden ook andere gespreksonderwerpen, de gesprekken tussen de mannen en vrouwen vielen snel uit elkaar.

Jan had vaak het hoge woord. Sinds zijn moeder hem vlak na de oorlog had overgehaald om weer in de Zaak te komen werken, was de ruzie bijgelegd. De moeder was speciaal daarvoor naar de Gaffelstraat gekomen. Een vader deed dat niet, hij had zijn trots en zijn eer. Een moeder kon wat een vader niet kon: op het gemoed werken, vertederen, bemiddelen. En zoon Jan keerde terug naar zijn vader. Naar zijn ouderlijk huis. Hij bleef zoon van. Geen man van.

Cannie, die een zenuwtrek had aan zijn oog, speelde op een Hawai-gitaar. Daarop kon hij glissando's maken door met een ijzeren staafje over de snaren te strijken.

Frans van Hest, de man van Do, was hees en had maar één long.

Maar Frans Idema, de man van Iet, was de grote lolbroek. Wekte de ene lachsalvo na de andere. Lachte zelf om het hardst mee. Wat hij er allemaal uitflapte kon ik als kind niet volgen, maar ik lachte dapper mee, lachend vooral om zijn hoge gierende lach. Als Frans Idema er was, werd het leuk, kon je weer lachen. Ietje, altijd monter, schudde meewarig het hoofd. Zij had de broek aan, dat was duidelijk.

Wim sprak in een iets beschaafdere taal dan de rest. Dat leverde hem gezag op, maar het werd door mijn vader opgevat als kak. Zeker met zijn vrouw Letty Dupont erbij, die van voorname huize was.

Wat ik niet wist was dat ze mijn vader niet erg mochten. Ze vonden hem een betweter. En onsportief. Altijd verongelijkt. NEC had altijd pech, de tegenstander mazzel. De scheidsrechter was altijd op de hand van de tegenpartij.

De houding van mijn opa naar zijn kleinkind was een afstandelijke. Hij heeft mij nooit aangehaald. Een kus op de wang als hij jarig was, een hand als jij jarig was. Als je het cadeau wilde pakken - altijd 3 zakjes snoep voor de jarige, één zakje voor het broertje - hield hij zijn hand met het cadeau achter de rug, en stak zijn andere hand toe. Wat zeg je nou? Eerst 'dank je wel, opa.'

Gretigheid is één van de ondeugden. Die moet je jong bestrijden.

Kinderen waren in die tijd gekruimel dat nog volwassen moest worden en nog van alles moest leren. Ouderen daalden niet af, verdiepten zich niet in hun wereld. En behalve veel leren, moesten kinderen vooral nog heel veel AFLEREN. Ze moesten leren om verkeerde neigingen te beteugelen. Als ze de fout ingingen moesten ze gestraft worden. In naam van de Vader.

In huize L. Beukering werd streng gestraft. Een week na het eten naar boven, op je kamer. Zonder eten naar bed. Klappen op de (blote) billen. Strafwerk.

Wie het meeste straf kreeg was Jan. Hij pestte zijn oudere zusjes. Die zich beklaagden bij hun moeder. Die dat doorgaf aan de vader, die het alleenrecht had op straf. En de vader strafte Jan vaak zonder weerwoord, zonder genade.

Jan had een grondige hekel aan zijn zussen. Het waren klikspanen. Tegen zijn kinderen zei hij dat vrouwen *piskousen* waren. (Toen hij de zeventig gepasseerd was, was zijn mening omgeslagen en waren het 'schatten.' Ogen vochtig.)

Jan werd recalcitrant, maar was tegelijk bang voor zijn vader. En niet zo'n beetje: doodsbang! Alle kinderen waren bang voor hun vader, die streng kon straffen.

Volgens mijn moeder had Trui Litjens een zwak karakter. Geen gezag. De kinderen namen een loopje met haar. Totdat *Pa* thuiskwam. Dan werd de orde hersteld. Met de orde de angst.

Die angst leidde tot liegen. Tot achterbaksheid. Stiekemigheid.

Kruiperigheid.

Op hoge leeftijd verdedigde Ietje nog altijd het recht op liegen. "Liegen is niet erg," zei ze, "als je maar volhoudt!"

Er heerste in huize Beukering een latente sfeer van angst. En die angst vond zijn grondslag in het Geloof. Wie in staat van doodzonde stierf, ging voor eeuwig naar de hel. God was liefde, maar tegenover Zijn helse straf was mijn opa een watje. Dat soort geloof was virulent tot in de vijftiger jaren. Daarom hadden christenen zich sinds de Middeleeuwen gekastijd met zweepslagen, en hadden de priesters harige pijen op het blote lijf gedragen. De haat jegens het lichaam was het gevolg van het toeschrijven van de slechte neigingen van de mens aan het lichaam. Vooral de seksuele 'begeerte' moest het ontgelden. Dat hechtte de mens teveel aan *dit* aardse leven.

De slechte neigingen ging je te lijf door vasten en kastijding. Door de zweep.

Dat gold voor mannen, vrouwen, kinderen en dieren.

En de geest ontsprong de dans.

Mijn opa had een Duitse herder. (Geliefd bij de nazi's.) Op een dag schoot de hond de straat over en werd aangereden door een auto. De hond had pijn. Mijn opa heeft die hond boven op zijn kantoor afgeranseld met de riem, hij heeft hem murw geslagen, het dier kermde en wist niet waar het 't zoeken moest. Hardverscheurend. Alles vanuit het idee om de slechte neiging om de straat over te steken voorgoed eruit te slaan. Alles onder het oerstomme idee dat het dier het verband nog 'begreep' tussen het feit dat het beneden de straat overstak en het pak ransel dat het boven kreeg.

Er was afstand tussen ouders en kinderen in die tijd. Ook tussen grootouders en kinderen. Eén keer - was ik vijf jaar? - mocht ik mee met opa. Hij moest naar Arnhem. Ik herinner mij niets meer, een zwarte vlek, en zelfs dat niet. Toch, één ding: een postduif vloog over ons heen. Stront viel pats! op mijn hand. Schrik! Mijn opa vond een papiertje en

veegde het af.

Een andere herinnering? 's Zondags haalde mijn opa zoon Jan op voor de voetbalwedstrijd van NEC. Ik zag ze heengaan, de regenjas over de schouder.

Ooit liepen mijn moeder Charlotte De Muijlder en haar schoonvader getweeën door de stad. Wat zelden voorviel, gebeurde nu: er ontstond een vertrouwelijk gesprek. Nadat hij op de Graafseweg (of was het toch de St. Annastraat?) trots de garage aangewezen had waar hij ooit als elektricien was begonnen, opende hij zijn hart en sprak over zijn zorgen. Hij sliep weinig en liep vaak 's nachts uren over straat, zei hij. Naar aanleiding van de migraine van zijn vrouw zei hij dat hij alle messen uit de keuken had weggehaald, omdat ze suïcidale neigingen had ...

Mijn opa had zichzelf goed in de hand. Hij rookte graag een sigaartje en dronk graag een jenevertje. Maar als hij vond dat het chronisch teveel werd, gaf hij zichzelf bevel en stopte drie maanden.

Mijn opa ging er prat op dat hij wist wat werken was. Vroeger! Veertien uur per dag werkte hij. Kom daar nu nog eens om!

Mijn opa heeft zichzelf inderdaad 'opgewerkt.' Hij leerde een voor die tijd modern vak. Het beroep van elektricien was jong en had toekomst. Hij maakte zich ook zelfstandig en begon een eigen bedrijf. In Nijmegen was bij de middenstand het elektro-technisch installatiebureau L. Beukering redelijk bekend en in aanzien. In de vijftiger jaren kwam de Firma tot bloei, geholpen door de hoogconjunctuur van na de oorlog én door het feit dat wat Rooms-Katholiek was elkaar onverdroten de bal toespeelde.

Bij verkiezingen voor het Parlement, geen twijfel mogelijk: de stem ging naar de KVP.

Er was wel concurrentie. Alewijnse bij voorbeeld. Als er een aanbesteding was, schreven verschillende elektro-technische bureau's in en deden een offerte (belangrijk werk, dat dagen werk kostte.) De laagst biedende kreeg de klus. Soms viel hij Beukering te beurt, vaak werd hij afgetroefd. Dan vermoedden vader en zoon vals spel ...

Een belangrijke klant van de Firma Beukering was de Van Dungen Chocoladefabriek aan de Groenestraat (Mekka). Als kind liepen mijn broer Bep en ik daar vier keer per dag langs, van huis naar de St. Antoniuschool, Verlengde Groenestraat, en terug, en roken de penetrante, bittere chocoladegeur. Bep heeft in zijn pre-puberteit ooit een

van de fabrieksmeisjes in hun middagpauze op het muurtje aan de straat flink aan de haren getrokken, zijn manier om duidelijk te maken dat hij van verdere complimentjes afzag.

Toen wij klein waren, ‘toverde’ mijn vader verse hazelnoten uit zijn colbertjasje (begreep ik later), die hij meekreeg, als hij bij Van Dungen gewerkt had. Om de goocheltruc te laten lukken moedigde hij ons aan naar een schilderij aan de muur te kijken, waarop een boerderij met een klein geel venstertje was geschilderd. Braaf en argeloos liepen wij telkens in de val. Tot we op een dag onraad roken.

De fabriek is er niet meer. Onlangs hebben enkele mensen online herinneringen aan de allang gesloopte fabriek opgehaald. Eén ervan is opmerkelijk:

Jacques van Wolferen, 13-04-2009:

“Ik was nog net 15 jaar in augustus 1962, en was toen als leerling elektricien begonnen bij de firma L. Beukering elektrotechnisch installatiebureau op de Groesbeekseweg in Nijmegen. Mijn leermeester was Piet Willems. De eerste werkzaamheden waren toen op de chocoladefabriek van Dungen. Wij installeerden daar nieuwe bekabeling omdat de oude te zwak was geworden door nieuwe machines. Ik heb ook alle bekabeling gelegd in de nieuwe afdeling als ik mij goed herinner de montenari (weet niet of dat juist is) maar dat was de nieuwe afdeling waar de mekkarepen werden gemaakt. Ik weet nog dat wij op het kantoor van de directeur iets moesten repareren aan de kachel, dat was een elektrische openhaard, toen zeer modern denk ik. Toentertijd was er de directeur senior en de directeur junior. Junior wist ook alles van elektrisch en heeft ons menig werk in het vaarwater gezeten. Ik vergeet nooit dat junior met de stoppenkast aan de gang was en de stoppen er in draaide en ik stond op een steiger de lasdozen aan het afmonteren, met mijn hoofd tussen 2 waterleidingen, kan je nagaan wat ik toen een opdonder kreeg, uit reactie wilde ik een hamer naar hem toe gooien maar mijn leermeester Piet Willems die hield mij op tijd tegen door met een kabel naar mij toe te gooien.”

Het woord ‘opdonder’. Een magisch woord uit mijn jeugd. Hield dreiging in. Er zullen wel geen elektriciens rondlopen die nooit een opdonder hebben gehad. Voor het gezin van mijn opa katapulteerde het woord onmiddellijk naar de dodelijke OPDONDER die aan hun zoon Bep in Noord-Frankrijk het leven kostte.

Tonnie Klaassen en Piet Willems, dat waren de trouwe monteurs waarop het bedrijf steunde. Zij waren lang in dienst. Met Piet Willems liep het slecht af, hij kreeg ontslag, omdat hij gereedschap gestolen had.

En omdat mijn vader wilde tonen dat hij principes had was het ontslag
OP STAANDE VOET.

Na 1945 klimt het bedrijf uit het dal. Zie ook de advertenties. Het bloeit in de vijftiger jaren, het aantal monteurs en hulp-monteurs is het grootst. In de zestiger jaren gaat het bedrijf langzaam achteruit. Vernieuwing blijft uit en de concurrentie neemt toe.

In De Gelderlander van 23 augustus 1952:

Gevraagd: een R.K. MEISJE
voor hele dagen, zelfstandig
kunnende werken en verstellen.
Aanmelden Maandag na
7 uur **Beukering**, Groesbeekseweg
102, Nijmegen.

Op 2 januari 1956 de volgende advertentie:

ELECTRO-TECHN. INSTALLATIE-BUREAU
L. BEUKERING, Groesbeekseweg 98-102
Voor direct gevraagd:
ELECTRO-MONTEURS
Aanmelden:
Mondeling of schriftelijk aan bovenstaand adres

In De Gelderlander van 11 juli 1956:

Zo spoedig mogelijk wegens
huwelijk der tegenwoordige
voor dag en nacht gevraagd,
R.-K. MEISJE
niet beneden de 20 jaar.
L. Beukering, Groesbeekseweg
102, Nijmegen.

In 1980 trok L. Beukering zich terug uit de Werkplaats en verhuisde naar het bejaardenhuis Sonnehaert aan de Voorstadslaan. Jan Beukering woonde al op de Marialaan 84, waar hij een kantoor had op de eerste verdieping en een schuur als magazijn.

Mijn opa kwam 's morgens aansukkelen, koffie drinken, babbelen.

De rollen waren omgekeerd.

Hij werd 93 jaar.

Trui Litjens is niet oud geworden. Ze stierf rond 1959. Ik zie haar sterfbed, thuis in de salon. Twee huilende dochters er omheen, Do en Truus. Ze bleef maar roepen: "O gottegottegot, o gottegottegot." Ze had 8 kinderen gebaard, ze had er 2 verloren. Haar taak was volbracht.

Ze kon heel goed koken.

Over de 8 kinderen van Lambertus Beukering en Gertruda Litjens:

Ik begin met een frappante gelijkenis waar ik niet zo blij mee ben, maar de waarheid gaat boven alles:

De jongen in die fiere houding is Jan Beukering. Ik schat hem een jaar of veertien, vijftien. De foto is gemaakt in het begin van de 30er jaren. Klaar voor een reisje met de bus, onder strenge begeleiding?

Waarom presenteert Jan zich zo voor de fotograaf? (Het meisje helemaal links is Nel Brinkhoff, dochter van de slager, zij staat ook min of meer in de houding, maar zij was dan ook leidster van wandelclub De Blauwvosjes, en zeer gezien bij de katholieke middenstad.) Voeten bij elkaar, armen strak langs het lijf, borst vooruit, kin omhoog: het was de mannelijke houding van die tijd (nog één stap - zie je? - en daar is de Hitler-groet: de gestrekte rechterhand schuin omhoog, en de groet 'Sieg heil'), de houding van de padvinder, de soldaat, maar ook van de scholier, klaar voor het ontvangen van instructies, van de beloning, of van het uitgekozen worden voor een opdracht, of van de beurt om het goede antwoord te geven. Als kinderen in de klas een goede beurt wilden maken bij de meester, zaten ze rechtop in de bank, de armen stevig over elkaar en de lippen stijf op elkaar.

Het was een hiërarchische mannenmaatschappij, met veel sport en gymnastiek, trouw aan het gezag en de partij, en met grote offerbereidheid.

Maar die mannelijke houding was mede een ongeruste en overspannen reactie op wat

er sinds het begin van de 20ste eeuw onder de oppervlakte broeide: de langzame emancipatie van de vrouw. (Waarin deze katholieke meisjes op de foto met hun lange jurken en rokken overigens beslist niet voorop liepen.)⁸

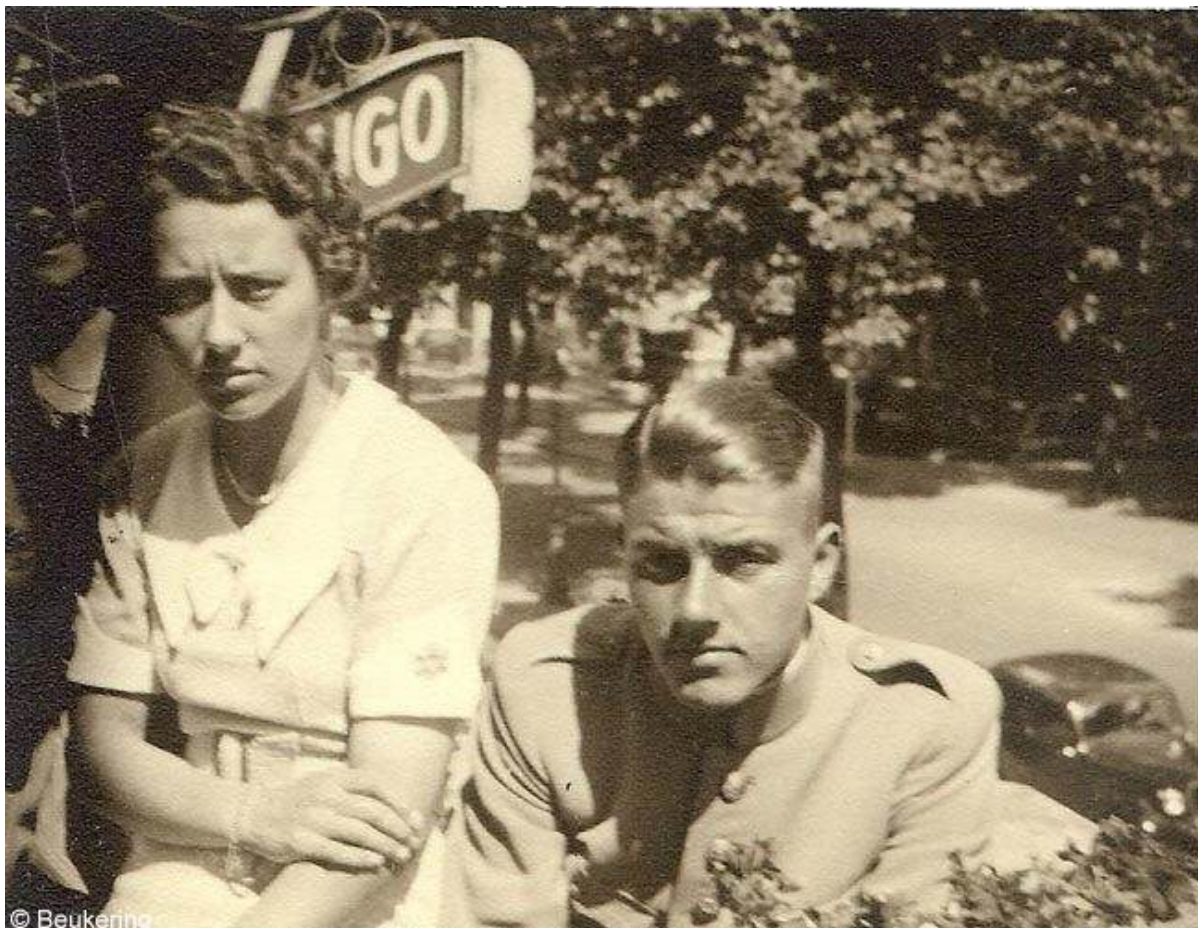

Bep en Jan. Jan met uitdrukking van bravoure.

Ik vind het niet fijn om mijn vader zo te zien. Ik heb met hem te doen. Ik zou hem willen wijzen op die jongen rechts, niet zo'n haantje-de-voorste, niet zo'n uitslover,

⁸ Lees: Philipp Blom, *De duizelingwekkende jaren*, 2010, De Bezige Bij, Amsterdam

niet zo gedrild. Maar ik ben bang dat het al te laat is, dat hij mij niet zou begrijpen. En nu komt het ergste van al: ik heb die houding ook! Het is in mijn bloed gekropen en is er nooit helemaal uitgegaan! Het zit in mijn jeugd en mijn opvoeding en ik zal het tonen aan de hand van twee foto's waar ik ook niet graag naar kijk. (Al heb ik nu op mijn 73ste vooral mededogen.)

© Beukering
De twee vermaledijde kinderen, Jo en Bep, in 1938, resp. 23 en 19 jaar oud. De foto is gemaakt op het balkon op de eerste verdieping van de Groesbeekseweg 102.

Jo, de oudste, stierf na een zware doodsstrijd (tot het laatst: “ik wil niet dood”), 27 jaar oud, aan leukemie. In november 1931 slaagde ze voor de Modevakschool, afd. Lingerie bij de “Eerwaarde Zusters” op den Doddendaal. In 1932 werd haar een diploma Handtekenen 1ste jaar uitgereikt in het Kolpinghuis door de K.G.V. (Katholieke Gezellenvereniging). In De Gelderlander van 13 september 1934, van 31 december 1937 en 8 januari 1938 kondigt ze nailessen aan van 2 uur voor werkloze meisjes in het kader van de K.J.V. en K.J.M. (Katholieke Jonge Vrouwen en Katholieke Jonge Meisjes), club Graafseweg.

Do was zonder beroep (hielp haar moeder) en ging op 21 december 1950 op de leeftijd van 34 jaar in ondertrouw met Frans (F. A. M.) van Hest, kantoorbediende, 36

jaar. Zij traden op 31 januari 1951 in het huwelijk. O.a. dochter Brigitte.
 Net als Truus was zij lid van de Nijmeegse WandelSportVereniging *Vroeg Op Stap*, in de volksmond *De Blaauwvosjes* genoemd.

Links vooraan: Do, rechts vooraan: Truus.

Truus was verpleegster. Zij trouwde met Wiet Teubner en ging in Diemen bij A'dam wonen.

Bep zocht werk, zijn vader wilde de nietsnut niet in de zaak. Hij ging samen met een vriend als onervaren elektricien-in-wording in Noord-Frankrijk werken. Hij klom in een elektriciteitsmast en viel op de hoogspanningsdraden. De vriend bracht de tijding van het dodelijk ongeluk naar de Groesbeekseweg.

De vader vertrok met zijn oudste zoon Jan per trein naar Cambrai, waar hij al was begraven. Ze kwamen terug met enkele kledingstukken.

Bep was een verdienstelijk keeper bij voetbalclub NEC. Hij had nog op 4 en 9 januari in het doel gestaan. Volgens mijn moeder was hij heel vrolijk, hij zong vaak in huis: "Jeruzalem, Jeruzalem ...".

Hij was een flierefluiter volgens mijn moeder.

Het overlijdensbericht stond in De Gelderlander van

Heden ontvingen wij bericht dat op 5 Febr. door een ongeval te Cambrai is overleden onze lieve Zoon en Broer

BEP BEUKERING
 in den leeftijd van 21 jaar.

Uit aller naam:
L. BEUKERING.

Nijmegen, 14 Febr. 1941.
 Groesbeekscheweg 102.
 Geen bezoek.

14 februari 1941. Het is kort en bondig. Typisch voor mijn opa, denk ik. Met verdriet loop je niet te koop. Verdriet is privé. Ik heb hem nooit horen spreken over de kinderen die hem ontvielen. Het onderwerp was taboe.

NEC III, seizoen 1938 - 1939. Links knielend: Bep Beukering

Iet trouwde met Frans Idema op 18 mei 1945. Zij gingen op de Groesbeekseweg wonen. Frans had de drogisterij van zijn vader op de Daalseweg 3 overgenomen. Kinderen: Mirjam, Ingeborg, Fred en Maarten, de laatste geboren op 16 februari 1953.

Wim werd leraar Lichamelijke Opvoeding aan het Canisius College, later ook Conrector. Hij woonde in 1955 nog bij zijn ouders thuis. Hij trouwde met Letty Dupont (uit het chique Vught) en ging wonen in de Mr. Franckenstraat 13. In De Gelderlander van 27 juli 1950 staat dat W.F.J. Beukering Secretaris-Penningmeester was van het Nijmeegs Volley-verbond.

Over hem hoorde ik het verhaal dat de Duitsers in de oorlog hadden aangeboden om Wim mee te nemen voor de *Arbeitseinsatz*. Terwijl Pa de mannen aan de praat hield,

zocht Wim door het raam, langs de dakgoot en over het dak van de Werkplaats een goed heenkomen.

Cannie wordt vermeld in De Gelderlander van 14 juli 1955. Ondertrouwd: C. Beukering, elektro-technicus, 26 jaar en Ch.M.A. Toussaint, kantoorbediende, 22 jaar. Hij studeerde MTS en HTS, werkte bij Philips Eindhoven en ging - na de Vermeerstraat (28?) - in Son (N-Br.) wonen. Multiple Sclerose bracht hem in de rolstoel.

Zijn vrouw Tineke Toussaint studeerde af aan het Lyceum.

© Beukering

Bij de K.J.V. Rechts Jo en haar moeder. 1938

© Beukering

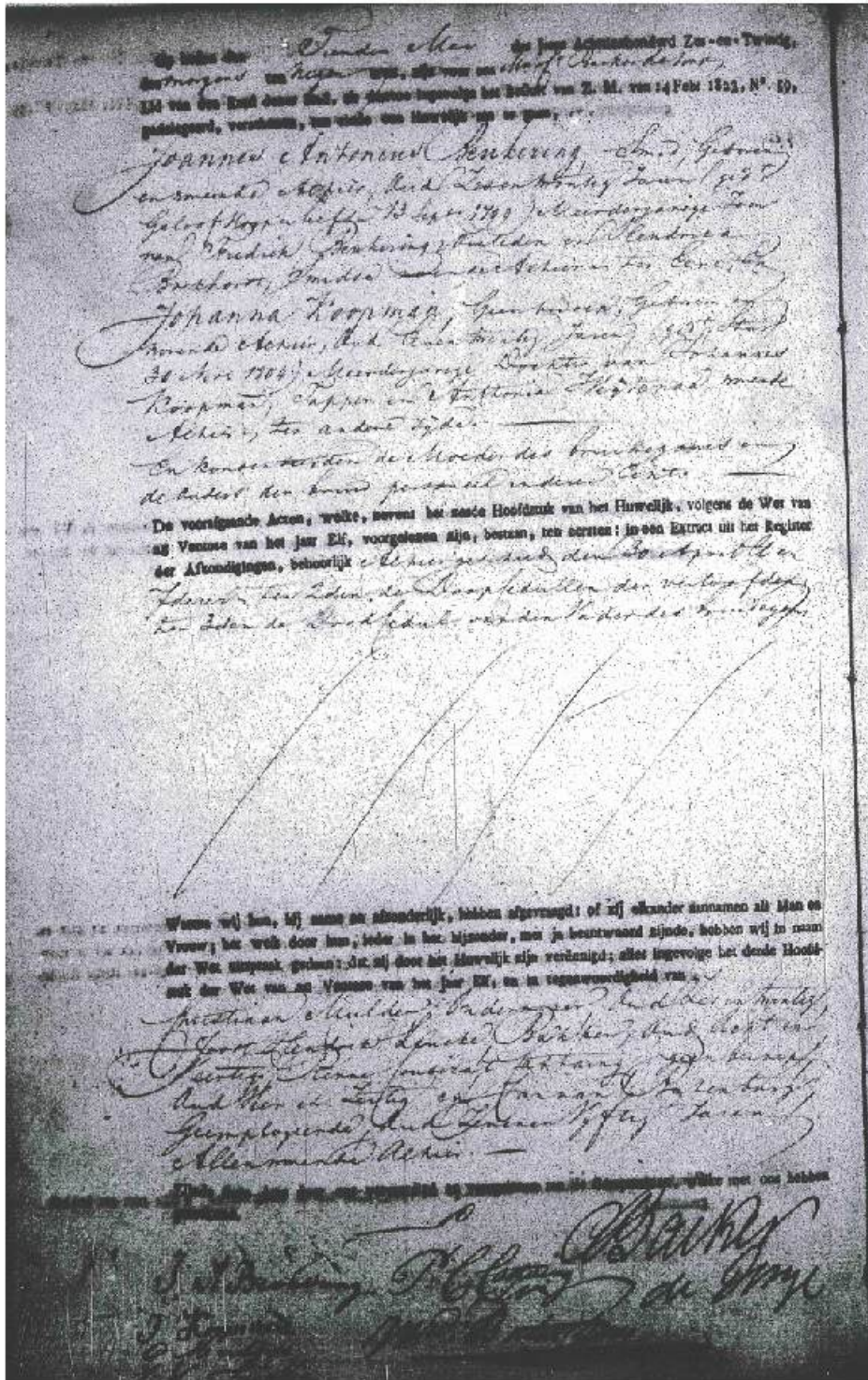
De jongste drie. Wim en Iet hebben duidelijk opdracht om op de kleine Cannie te passen. Ze gehoorzamen zonder overtuiging.

V.l.n.r.: Cannie, Moeder, Ietje, Knies Brinkman (nichtje) en Wim. (De jongen rechts is mij niet bekend.) Ook hier is de stemming bedrukt. Ik lees uit de foto af dat de jongens voor straf (te druk?) op de stoel moeten blijven zitten, bewaakt door hun moeder. Meisjes zijn gezeggelijker, meegaander voor de moeder

Bronmateriaal en Noten

De trouwakte van Johannes Antonius Beukering:

Op heden den *Tienden Mei* des Jares Achtthienhonderd Zes-en-Twintig, des *morgens ten negen ure*, zijn voor ons *Mr. C. Backer de Jonge*, Lid van den Raad dezer stad, als daartoe ingevolge het Besluit van Z. M. van 14 Febr 1823, N°. 59, gedelegeerd, verschenen, om mede een huwelijk aan te gaan:

Joannes Antonius Beukering, Smid, Geboren en wonende Albier, Oud Zesentwintig Jaren (ged^t Geloof Hoop en Liefde 13 Sept 1799) Meerderjarige Zoon van Fredrik Beukering overleden en Hendrica Boekhorst, Smidse wonende Albieren ter Eere, en Johanna Koopman, Geen beroep Geboren en wonende Albier, Oud Eenentwintig Jaren (ged^t Hart 30 Nov 1804) Meerderjarige Dochter van Johannes Koopman, Tapperen Anthonia Weijtenaa, wonende Albieren ter andere Zijde.

En konsenteerden de Moeder des bruidegoms en de ouders der bruid personeel van dezen Echt.

De voorafgaande Akten, welke, nevens het zesde Hoofdstuk van het Huwelijk, volgens de Wet van 20 Ventose⁹ van het Jaar Elf, voorgelezen zijn, bestaan, ten eersten: in een Extract uit het Register der Afkondigingen, behoorlijk *Alhier geschied ... ten 2den, de DoopCedullen¹⁰ der verloofden, ten 3den de DoodCedul (sic) van den Vader des bruidegoms.*

Waarna wij hun, bij name en afzonderlijk, hebben afgevraagd: of zij elkander aannamen als Man en Vrouw; het welk door hun, ieder in het bijzonder, met ja beantwoord zijnde, hebben wij in naam der Wet uitspraak gedaan: dat zij door het Huwelijk zijn vereenigd; alles ingevolge het derde Hoofdstuk der Wet van 20 Ventose van het jaar Elf, en in tegenwoordigheid van *Christiaan Mulder, Ondernemer, Oud Zes en twintig Jaren Hendrik Leneke Bakker, Oud Acht en veertig Pierre Coudera Castaing geen beroep Oud Vieren Zestig Jannart Batenburg Geemployeerde Oud Zeven en Vijftig Jaren, Allen wonende Albier* Zijnde, welke met ons hebben getekend

<i>J A Beukering</i>	<i>P C Castaing</i>	<i>Backer de Jonge</i>
<i>J Koopman</i>	<i>JMR Batenburg</i>	
<i>C Mulder</i>		

⁹ Ventôse: < Fr., van Lat. ventus (wind) + -osus (vol van): de zesde maand in de tijdrekening van de Franse Republiek van 1793 (van 19, 20 of 21 februari tot 21 of 22 maart). Synoniem: windmaand.

¹⁰ Doopcedel of doopceël: uittreksel uit het doopboek; bewijs van geboorte. (< fr. cédule = aantekenbriefje)

Huwelijksakte van J A Beukering en Theodora Johanna van Kempen:

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand der Gemeente Oss verklaart dat op Zondagen den zevenen twintigsten April en den vierden Mei dezes jaars alhier hebben plaats gehad en zonder stuiting zijn afgelopen de afkondigingen van het voorgenomen huwelijk tusschen: Johannes Antonius Beukering weduwnaar van Johanna Catharina van Looij, oud vijf en veertig jaren, van beroep machinist wonende te Oss, zoon van Joannes Cornelis Frederik Beukering en van Maria Christina van Assendelft, beiden zonder beroep en wonende te Amsterdam, en: Theodora Johanna van Kempen oud acht en dertig jaren, van beroep dienstbode wonende te Zeist, onlangs te Oss dochter van Albertus van Kempen, bode en van Cornelia Johanna Petronella van der Maath, zonder beroep, beiden wonende te Zeist.

Oss den 7 Mei 1902.
De Ambtenaar voornoemd.
W. H. Teusling

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand der Gemeente Oss verklaart dat op Zondagen den zeven en twintigsten April en den vierden Mei dezes jaars alhier hebben plaats gehad en zonder stuiting zijn afgelopen de afkondigingen van het voorgenomen huwelijk tusschen:

Johannes Antonius Beukering, weduwnaar van Johanna Catharina van Looij, oud vijf en veertig jaren, van beroep machinist wonende te Oss, zoon van Joannes Cornelis Frederik Beukering en van Maria Christina van Assendelft, beiden zonder beroep en wonende te Amsterdam en:

Theodora Johanna van Kempen oud acht en dertig jaren, van beroep dienstbode wonende te

Zeist, onlangs te Oss, dochter van Albertus van Kempen, bode en van Cornelia Johanna Petronella van der Maath, zonder beroep, beiden wonende te Zeist.

Oss den 7 Mei 1902.

De Ambtenaar voornoemd,

... Teuseling

Trouwacte L Beukering en Maria Gertruda Litjens:

No. 195.
 In het jaar negentienhonderd en dertien, den derden Juni —
 zijn voor ons Ambtenaar van den Burger-
 lijken Stand der gemeente Nijmegen, provincie Gelderland, in het Gemeentehuis verschenen
 1^e. Lambertus Beukering, electricien, —
 geboren te Amsterdam — den enentwintigsten Augustus —
 achttienhonderd zesenachtzig — oud zesenveertig — jaren,
 wonende te Nijmegen —
 meeser jarige zoon van Johannes
Antonius Beukering, ouds zesenopftig
jaar, slager, te Opave, —
 en van zijn Johanna Catharina van Rooij,
Overkomst de Oof den twintigsten Augustus —
honderd en een, —
 en 2^e. Maria Gertruda Litjens, zonder
beroep, —
 geboren te Vonray — den achtentwintigsten —
 achttienhonderd en negentig —, oud en en twintig — jaren,
 wonende te Nijmegen —
 meeser jarige dochter van zijn Peter
Litjens, ouderman te Vonray den veenen twintig,
hijftien April achtentwintigste eeuw en
negentig, —
 en van Anna Catharina Fousweld, oud
Arjen zestig jaar, zonder beroep, wonende
te Walsbeek. —
 die ons verzocht hebben om het voltrekken van hun voorgenomen huwelijk over te gaan,
 waarvan de afkondingen zonder stuiting hebben plaats gehad voor het Gemeentehuis alhier
 op Zondagen den achtentwintigsten — den vijfentwintigsten
elien dezes jaars, —
 daartoe aan ons ter hand stellende hunne — akte — van geboorte en de
akten van overlijten van de moeder des
bruidsgoms en van den vader des bruids
staafgehoort hebben de ondertekening van
den vader des bruidsgoms en van de
moeder des bruid dat zij hunne toe-
stemming tot dit huwelijk koelkenen —

(vervolg) No. 195

Nadat eindelijk de bruidegom en de bruid, ieder afzonderlijk, aan ons, in tegenwoordigheid der na te melden getuigen, hadden verklaard, dat zij elkander aannemen tot echtgenooten en getrouwelijk zullen vervullen al de plichten, welke door de Wet aan den Huwelijken Staat verbonden zijn, hebben wij Ambtenaar van den Burgerlijken Stand in naam der Wet verklaard dat

Lambertus Beukering en
 Maria Gertruda Litjens

door den echt aan elkander verbonden zijn.

De voorschreven handeling geschiedt in tegenwoordigheid van

- 1°. Johannes Carolus Fredericus Beukering, slager,
 oud achten twintig jaren, wonende te Opan, bruidegom,
- 2°. Johannes Litjens, landbouwer,
 oud vierendertig jaren, wonende te Eusteren, bruidegom,
- 3°. Gerrit van Aresaat, landbouwer,
 oud vyfentwintig jaren, wonende te Blerick, zwaiger bruid,
- 4°. Wilhelms Binkman, in dienst van de
 oud zestwintig jaren, wonende te Nijmegen, zwaiger bruid.

Waarvan wij deze Akte hebben opgemaakt en na voorlezing met de comparanten en de getuigen geteekend.

L. Beukering
 M. Litjens
 J. van Aresaat
 J. Q. V. Beukering
 G. Litjens
 G. v. Aresaat
 W. Binkman

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,

G. Kloppenbus

In het jaar negentienhonderd en dertien, den *derden Juni* zijn voor ons Ambtenaar

van den Burgerlijken Stand der gemeente Nijmegen, provincie Gelderland, in het Gemeentehuis verschenen

1° *Lambertus Beukering, electricien*, geboren te *Amsterdam* den *een en twintigsten Augustus* achttienhonderd*zesentachtig* oud *zes en twintig* jaren, wonende te *Nijmegen* *meerderjarige* zoon van *Johannes Antonius Beukering*, oud *zes en vijftig* jaren, *slager, te Grave*, en van *wijlen Johanna Catharina van Looij*, overleden te *Os* den *tienden augustus* negentienhonderd *en een*, en 2° *Maria Gertruda Litjens*, *zonder beroep*, geboren te *Venray* den *acht en twintigsten December* achttienhonderd *en negentig*, oud *een en twintig* jaren, wonende te *Nijmegen* *meerderjarige* dochter van *wijlen Peter Litjens*, overleden te *Venray* den *een en twintigsten April* achttien *honderd zeven en negentig*, en van *Anna Catharina Pouwels* oud *drie en zestig* jaren, *zonder beroep*, wonende te *Venray*, die ons verzocht hebben tot het voltrekken van hun voorgenomen huwelijk over te gaan, waarvan de afkondigingen zonder stuiting hebben plaats gehad voor het Gemeentehuis alhier op Zondagen den *achttienden en den vijftwintigsten Mei* de *zes* jaars, daartoe aan ons ter hand stellende *hunne* akten van geboorte *en de akten van overlijden van de moeder des bruidegoms en van den vader der bruid*. Na gehoord te hebben de verklaring van den vader des bruidegoms en van de moeder der bruid, dat *zij hunne toestemming tot dit huwelijk verleen*en

Nadat eindelijk de bruidegom en de bruid, ieder afzonderlijk, aan ons, in tegenwoordigheid der na te melden getuigen, hadden verklaard, dat zij elkander aannemen tot echtgenooten en getrouwelijk zullen vervullen al de plichten, welke door de Wet aan de Huwelijken Staat verbonden zijn, hebben wij Ambtenaar van den Burgerlijken Stand in naam der Wet verklaard dat *Lambertus Beukering en Maria Gertruda Litjens* door den echt aan elkander verbonden zijn.

De voorschreven handeling geschiedt in tegenwoordigheid van
1° *Johannes Cornelis Frederikus Beukering*, *slager*,
oud *acht en twintig* jaren, wonende te *Grave*, *broeder bruidegom*,
2° *Johannes Litjens*, *landbouwer*,
oud *viereindertig* jaren, wonende te *Geesteren*, *broeder bruid*,
3° *Gerardus van Avesaat*, *rangeerder*,
oud *negenentwintig* jaren, wonende te *Blerick*, *zwager bruid*,
4° *Wilhelmus Brinkman*, *mandenmaker*
oud *zesentwintig* jaren, wonende te *Nijmegen*, *zwager bruid*.

Waarvan wij deze Akte hebben opgemaakt en na voorlezing met de comparanten en de getuigen geteekend.

LBeukering
M Litjens
J A Beukering
A pouwels
J C. F. Beukering
J Litjens
G. v. Avesaat
W. Brinkman

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,

GKloppenburg

Uittreksel uit het geboorte-register van L. Beukering:

BURGERLIJKE STAND

Arrondissement **AMSTERDAM** Gemeente **AMSTERDAM**

Uittreksel

Reg. 8. Fo. 121°

uit het Geboorten-register.

Op den twintig Augustus achthienhonderd zes en tachtig
 is in de gemeente Amsterdam geboren: *Lambertus*, zoon van
Johannes Antonius Beukering en van diens
 echtgenote *Johanna Catharina van Looy*

coll: *1/1*

Voor gelijkkluidend uittreksel.
 AMSTERDAM, *6 Mei* 1913.
 DE AMBTENAAR VAN DEN BURGERLIJKEN STAND,
Booree

Zegel f —.75
 Leges g —.25
 Legalisatie g —.
 f 1.

Gezien